

บทนำ

รัก...อดีต ปัจจุบัน ฝัน หรือลางบอกเหตุ

ณ นครเซาเปาลู บราซิล

“คุณเป็นไงบ้างคะ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

หญิงสาวสวมชุดสูทกระโปรงสั้นครึ่งน่องรีบก้าวยาวด้วยรองเท้าส้น
เข็มแหลมสูง ตั้งใจเข้าไปพุงชายหนุ่มที่ถูกคนของเธอเหยียบล้มบนพื้น
บาทวิถีให้ลุกขึ้น คิ้วเข้มหนาของเขาขมวดอย่างอารมณ์เสีย กระนั้นเธอก็
สังเกตได้ว่าเขามีริมฝีปากสีแดงอย่างคนสุขภาพดีติดกับผิวขาวเหลือง เดาว์
คงเป็นชาวบราซิลเชื้อสายเอเชียที่เห็นได้ทั่วไปในเมืองนี้

ถ้าไม่ใช่คนญี่ปุ่นหรือไต้หวัน ก็คงจะเป็นคนเกาหลีแหละนะ!

เมื่อครู่ชายผู้นี้กางแผนที่บดบังหน้าตา ยืนพิงรถของเธอซึ่งจอดอยู่
หน้าโรงแรม เปเป่ หนึ่งในทีมבודิการ์ตก็คงจะปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของ
มาร์กัส...พี่ชายของเธอ ซึ่งกำชับคนใกล้ชิดรอบกายเธอทุกคนให้ดูแลอย่าง
เข้มงวดขึ้นเป็นระดับหนึ่ง ซึ่งเป็นขั้นสูงสุดของระบบรักษาความปลอดภัย
ให้แก่คนในอีกเบกรุ๊ป เพราะช่วงนี้มีคนหมายปองชีวิตสมาชิกทุกคนใน
ครอบครัว เธอคิดว่าชายผู้นี้ไม่มีที่ท่ามุ่งทำร้ายหรือทำอันตรายใดๆ เขาอาจ

แค่ช่วยเพราะดันมาขึ้นฟิงรถเธอ เป่เป่ก็เลยตวาดเสียงดังขู่ไล่เขา และเมื่อเขาไม่ขยับ ยังคงยืนนิ่งกางแขนทื่ออย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว เป่เป่จึงยิ่งโมโห ตะคอกใส่พร้อมกระซวกแซนอีกฝ่าย

เธอเห็นชายผู้นั้นมีสีหน้าตกใจที่อยู่ดีๆ ก็ถูกบอดี้การ์ดของเธอข่มขู่ คอเสื้อและกระซวกโดยแรง คนร่างใหญ่หนอย่างเป่เป่เหวี่ยงฝ่ายนั้นจนกระเด็น

ตายละ เป่เป่ทำเกินไปแล้ว!

หญิงสาวเร่งฝีเท้าเข้าไปปราม แล้วรีบหันไปกล่าวคำขอโทษพร้อมกับยื่นมือให้เขาจับเพื่อยืนขึ้น แต่ชายผู้นั้นกลับมีท่าทำหึงหะงง เอามือยันพื้นลุกขึ้นเอง แม้จะไม่เอ่ยคำตอบใดๆ แต่กลับขบความจนวนุ่น ทั้งสีหน้าแวต่ายยังแสดงออกถึงความโกรธซึ่งอย่างเปิดเผย เธอตัดสินใจถือวิสาสะปิดรอยเปื้อนที่กางเกงเขาเพื่อขอกุ้ย

“ต้องขอโทษด้วยที่คนของฉันทำรุนแรง”

ไม่ใช่แค่เขาหรอก เธอเองก็หวั่นเสียวเหมือนกัน ไม่รู้ว่าควรจะโทษใครดี ความเป็นลูกสาวคนเดียวของตระกูลที่มีอิทธิพลทางการเมืองและพลังงานทดแทนระดับประเทศของบราซิล เมื่อพี่ชายถูกปองร้าย เธอเองก็ย่อมติดหลังแหว่งไปด้วย เวลาไปไหนมาไหนต้องมีบอดี้การ์ดติดตามาตลอดหลายปีแล้ว แต่คนร่างใหญ่โตพวกนี้ก็มักจะข่มขู่และระแวงเกินไป โดยเฉพาะช่วงนี้ที่อันตรายกำลังโหมเข้ามาอย่างคุกรุ่น

เธอปิดฝุ่นที่เปื้อนกางเกงให้เขาอย่างไม่มีรังเกียจ แต่เขากลับเบี่ยงตัวหนี แปลงประโยคซึ่งมีความหมายตรงข้ามกับน้ำเสียงโดยสิ้นเชิง

“It’s all right.”

พลางยกแขนกัน ปฏิเสธน้ำใจของเธอ

และคำตอบภาษาอังกฤษของเขานั้นเองที่ทำให้มีोनุ่มซึ่งกำลังปิดกางเกงชะงัก หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมอง...เขาน่ามุกก็จริง ทว่าดวงตาดาวฉายแววสงสัยเหมือนเขาไม่เข้าใจที่เธอพูด หรือว่าเขา...

“โอ้! คุณไม่ใช่ชาวบราซิลหรอกคะ ฉันนึกว่าคุณเป็น...” เธอร้องบอกเป็นภาษาอังกฤษ

“เปล่า ผมเป็นนักท่องเที่ยว...ขอตัว”

พูดจบเขาก็เดินจากไป เป็นการบอกกลายๆ ว่าไม่อยากเสวนาด้วย เป็นครั้งแรกที่เธอถูกผู้ชายผละจากไปโดยไม่สนใจ เซอะ! หยิ่งเสียด้วย ผู้ชายเอเชียก็เป็นเสียอย่างนี้ พูดน้อย ช่างถือตัว...เธอยืนมองเขาเดินห่างออกไปจนลับตา เป่าลมหายใจออกทางปากอย่างเบือหน่ายกับเรื่องไม่เป็นเรื่องที่คนของเธอเป็นคนก่อครั้งแล้วครั้งเล่า นี่เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วนะ ในรอบสองสามสัปดาห์นี้ เธอระอาต่อการกระทำเกินกว่าเหตุของเปเป่เหลือเกิน จึงหันหน้ากลับมาอ้าปากเตรียมตำหนิ

พลันหางตาจับไปที่พื้นปูนบาทวิถี เห็นแผนที่ฉีกขาดและแผ่นโลหะแวววาวหล่นอยู่ใกล้ๆ เธอสาวเท้าเข้าไปดูด้วยความสงสัย เมื่อก้มลงเก็บขึ้นมาก็พบว่า เป็นสร้อยหิ้งสีด้าห้อยจี้สี่เหลี่ยมกรอบเงินพื้นสีดำ ตัวจี้ถูกออกแบบเป็นสัญลักษณ์หยินหยางสามอันมารวมกันตามสไตล์เอเชีย

หญิงสาวตาวาวอย่างนึกได้ จึงหันหน้าไปยังทิศทางที่ชายหนุ่มเอเชียเมื่อครู่เดินไป อ้าปากเตรียมจะร้องเรียก แต่ไม่ทันจะได้เปล่งเสียง เธอก็ถูกระแทกอย่างแรงราวกับโดนวัวตัวใหญ่พุ่งชน ทั้งหนักทั้งเจ็บจนชา ไม่รู้ว่าใครปล่อยวัวบ้าตัวนี้มาจากไหน...แต่คงไม่ใช่แล้วละ เพราะมีเสียงตูมจนแก้วหุสเหือนอย่างที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนดังตามมา ฝุ่นกระจายฟุ้งรอบตัว เธอเห็นแขนที่อยู่ภายใต้ผ้าสีเข้มของใครบางคนทอดอยู่บนพื้นเบื้องหน้า มือนั้นค่อยๆ ขยับกำสร้อยและจี้แน่นไว้แน่น เลือดไหลรินซำๆ จิตใต้สำนึกบอก ว่า...มันเป็นแขนของเธอเอง

เธอกำลังจะตาย...ความคิดแรกผุดขึ้นในหัว

ไม่...เธอไม่อยากตาย! ช่วยด้วย...ใครก็ได้ช่วยที!

หญิงสาวรวบรวมแรงกาย พยายามขยับร่างและโบหน้าราวกับอยากให้หลุดพ้นจากสถานการณ์นี้ พยายามกัดฟันรวบรวมแรงฮึดเป็นครั้งสุดท้าย

แก่นพลังที่มีทั้งหมด ทว่ากลับได้ยินเพียงเสียงครางอ้ออาดิดๆ ชัดๆ ของตัวเอง...ลวดออกมาแผ่วเบา...

พลัน...เธอลืมตาโพล่ง หายใจหอบอย่างหมดเรี่ยวแรงบนหมอนนุ่มลายดอกไม้ ผมยวแผ่สยายยู่เหยงเต็มหมอน เหงื่อผุดซึมทั่วหน้าผาก

ฝัน...เธอฝันถึงมันอีกแล้ว ฝันเห็นตัวเองกับภาพเหตุการณ์นั้นซ้ำๆ เมื่อไรจะหลุดพ้นจากเหตุการณ์ในอดีตที่ตามหลอกหลอนจิตใต้สำนึกเสียที รู้สึกเหนื่อยล้าทุกครั้งที่ตื่นจากฝัน และมันช่างแสนทรมานที่ต้องฝันซ้ำแล้วซ้ำเล่าแบบนี้

หญิงสาวค่อยๆ พลิกกายนอนคว่ำ ยกท่อนแขนเอาศอกค้ำตัวไว้แล้วสอดมือไปใต้หมอน ความหาบางสิ่งก่อนจะล้วงออกมาด้วยมือขึ้นเหงื่อ กำจี้ นั้นแน่น ไม่เข้าใจว่าทำไมจึงรู้สึกอุ่นวาบทุกครั้งเวลาที่มันอยู่ในมือ

จี้กลับมายุ่งกับเธออีกครั้ง ระหว่างรักษาตัวจากเหตุการณ์ลอบวางระเบิดครั้งนั้น เธอฝันถึงแต่ภาพเหตุการณ์นั้นเกือบทุกคำคืนจนขมตาหลับไม่ลง พะวักพะวนติดอยู่แต่เรื่องนี้จนต้องถามหาจี้จากอัลได้ บอติดีการ์ดอีกคนที่พี่ชายเธอจัดให้ เธอสั่งให้เขาหาสร้อยเส้นนี้มาคืนให้ได้ ผ่านไปนับสัปดาห์ อัลได้ถึงนำมาให้ เขาเล่าว่าตำรวจนำไปฝากไว้กับมาร์กัส เพราะคิดว่าเป็นสร้อยแฟชั่นที่เธอสวมติดคอ

ไม่ใช่หรอก...สร้อยที่ติดกายเธอไม่เคยห่างตัวมีแค่เส้นเดียว คือสร้อยข้อเท้ารูปผีเสื้อ แต่สร้อยในมือขึ้นเหงื่อของเธอเส้นนี้กำลังจะกลายเป็นสร้อยประจำตัวอีกเส้นหลังจากฝัน เพราะเธอเก็บไว้ไปในลอกหมอนที่หนุนนอนทุกคืน มันทำให้รู้สึกอุ่นใจ แต่ภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนระเบิดก็ยังตามมาหลอนเธอเป็นบางครั้ง รวกับต้องการเตือนไม่ให้ลืม

น่าแปลกที่เธอมักฝันถึงแต่เรื่องราวตอนที่พบชายคนนั้น แล้วเขาเดินจากไปก่อนเกิดระเบิด แต่เหตุการณ์ก่อนพบเขาและหลังจากเขาเดินจากไปแล้ว เธอกลับจำอะไรไม่ได้เลย...และแน่นอน ไม่เคยแม้แต่ฝันถึง

พระเจ้าช่วย...เธอจำเรื่องที่เกิดกับเขาได้ แต่เธอจำหน้าตาเจ้าของ
สร้อยเส้นนี้ไม่ได้นอกจากปากแดงอย่างคนสุขภาพดีของเขา
บ้าไหม...ที่เธอนึกไปหน้าเขาไม่ออกทั้งๆ ที่ฝันถึงเขาทุกคืนวัน
นี้มันคืออะไรกัน...

๑

รัก...หากเป็นเรื่องง่าย ๆ ก็คงไม่ใช่ความรัก

เกาะโออาฮู มลรัฐฮาวาย

“Sweetie...สาวน้อยของผม...”

ชายหนุ่มพร่ำคำหวานเสียงแหบพร่ำข้างหูหญิงสาวชาวฮาวายเชื้อสายญี่ปุ่นซึ่งคบหากันมาได้หลายสัปดาห์แล้ว เขาลูบไล้กอบกุ่มอกอวบยุ่นเหมาะมือ สัมผัสผิวเนียนละเอียดน่าโลมเลียม สาวน้อยนางนี้เป็นผู้หญิงเอเชียที่เขาชอบ

เสียงหวานครางกระเส่าอย่างพึงพอใจเมื่อเขากระตุ้นด้วยปากและมือ

ชายหนุ่มใช้เวลามอบความเพร็ดเร้าใจจนร่างกายหนุ่มนิ่มได้ร่วงเขาพริกพร้อม เขabdเบียดสะโพกเพรียว ต้นขาของหญิงสาวขยับออกเปิดทางอย่างรู้งาน

เขครางงืมจ่าอย่างพึงพอใจตรงชอกคอ เลื่อนมาจูบคาง แล้วเมยหน้าหวังทาบปากบางอ่อนนุ่มของหญิงสาว แต่แล้ว...

“เฮ้ย!” ชายหนุ่มอุทานเสียงดัง ชะงักทันใด เขาตาผาดหรือเปล่าทำไมมุมปากเธอถึงมีเลือดไหลซึม และไม่ใช่มุมปากบางคู่เดิม แต่เป็นปากสีซีด

ที่อวบอึ้มกว่า เขาเงยหน้าขึ้นเห็นห้วงสบตาเฉยแยะยาวนานแบบเอเชียของเธอ แต่แล้วก็ต้องผงะตัวแข็งอยู่กับที่ แทบจะกระโดดออกจากเตียงหากทำได้

“โอว...โคลีเกะ...พลีส...อย่า...ไม่! อย่าหยุด...พลีส...”

เสียงครางลั่นแกมร้องขอของหญิงสาวแว่วเข้าหูเรียกสติ ชายหนุ่มสะบัดศีรษะเบาๆ ขยี้ตาแรงๆ แล้วค่อยๆ ลืมตามองอย่างกล้าๆ กลัวๆ ใบหน้าที่ปรากฏตรงหน้าคือใบหน้าवलเนียนของสาวคู่ควงคนล่าสุดของเขา ซึ่งมองมาอย่างแว่วอนอ่อนขอ...พลันแวตตาของเจ้าหล่อนก็แปรเปลี่ยน

“บ้าเอ๊ย หมดอารมณฺ์! โคลีเกะถอนหายใจยาว นอนแผ่อย่างเซ็งๆ หมดอารมณฺ์ หมดแรงจูงใจที่จะกระทำกิจกรรมหฤหรรษ์ใดๆ บนเตียงนี้อีกต่อไป

“เป็นอะไรไป ทำไมคุณถึง...โค...โคลีเกะคะ...” หญิงสาวพลิกกายเปล่าเปลือยมาเกยกายเขา พलगเขย่าไหล่แรงๆ

“โอ๊ย! อย่างนี้ทุกทีเลย ทำไมคุณหยุดกลางคันแบบนี้อยู่เรื่อยๆ...ฮึ้ย!” หญิงสาวเกรี้ยวกราด ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “ฉันไม่ไหวแล้วนะ! ทุเรศสิ้นดี! คุณ...คุณมันเป็นอย่างที่เขาเล่าลือกันจริงๆ ด้วย”

เธอผุดลุกขึ้น นั่งหน้าหงิก ไม่สนใจกเปล่าเปลือยของตัวเอง เสยผมที่รกรุงรังไปหน้าอย่างลวกๆ

“ไอ้...มายก๊อด I want a stud...not a dud!...คุณทำฉันเสียความรู้สึกจริงๆ บ้าที่สุด! ถึงจะหล่อล่ำน่าหม่าแค่นั้นก็เหอะ พอกันที! ต่อไปนี้เราไม่ควรจะเจอกันอีก...ฮึ้ย!” เจ้าหล่อนตะโกนเสียงดังอย่างคนไม่ได้ตั้งใจ ผลุนผลันลุกขึ้น ก้มลงหยิบเสื้อผ้านี้อีกที่กองบนเตียงและพื้นชั้นแนบตัว หน้าแดงก่ำ ดูก็รู้ว่ายิ่งกว่าโกรธ

โคลีเกะมองตามหลังหญิงสาวเอเชียที่เขา กำลังคบหาก้าวเท้าเร็วรี่เข้าห้องน้ำไป...ไม่ใช่เจ้าหล่อนคนเดียวที่หงุดหงิด เขาก็เซ็งตัวเองเหมือนกัน

“โธ่เว้ย!” ชายหนุ่มทุบเตียงอย่างโมโห แล้วเป่าลมออกปากพรวดขณะนอนลืมตาโผล่มองเพดาน “เฮ้อ...”

นี่มันบ้าอะไรกันวะ

“ฟัก...” เขาหลุดคำสบถ

“เสียเวลาที่สุด!”

เสียงคู่ขาที่ลอยมาทำให้เขาผงกศีรษะขึ้นมอง

“คอยดูนะ มันจะเป็นอีกหนึ่งเสียงที่ยืนยันฉายาของคุณให้ทั่วเกาะเลย...ไ้มะเชื่อเฒา!” หล่อนเอ่ยเสียงเยาะขึ้นจมูกหลังจากตะโกนด่าเขาอย่างกราดเกรี้ยว

เขาเห็นสีหน้าและแววตาหงุดหงิดแฝงแววดูหมิ่นของเธอ ก่อนสาวเจ้าจะเซ็ดหน้าก่ำฉับๆ ปิดประตูดังปังจากไป

นี่มันเป็นมนตร์ของปีศาจจากขุมไหนกัน...อีกแล้วหรือนี่ เธอผู้นี้เป็นรายที่เท่าไรในรอบหลายเดือนที่ผ่านมาเขาก็ชักไม่อยากจะนับ ยายผีบ้าที่โหมววนเวียนอยู่ในความคิดคำนึงของเขากัน และมาตอนไหนไม่มา ดันชอบโผล่มาตอนเข้าด้ายเข้าเข็มอย่างนี้ทุกครา

ผู้หญิงสวมกิโมโน...แปลกตรงที่ดวงหน้าของเธอไม่ใช่ใบหน้าของคนผิวเหลือง และบ้ายิ่งกว่าอะไรที่หน้าตาของเธอช่างเหมือนกับหญิงสาวคนนั้น...ผู้หญิงที่เขาตั้งใจจะหนีให้ไกลห่างอย่างที่สุด

หมด...หมดกัน! ชื่อเสียงในหมู่สาวๆ เชื้อสายเอเซียทั่วเกาะนี้คงป่นปี้เขาไม่คิดจะครองสาวตะวันตกอยู่แล้ว ในเมืองนี้นอกจากสาวๆ พวกนั้นก็เหลือแต่ผู้หญิงพื้นเมืองเชื้อสายพอลินีเซีย

ความจริงเขาไม่ใช่ผู้ชายเจ้าชู้หรือขาดผู้หญิงไม่ได้หรอก ทว่าเป็นเรื่องปกติของเพศชายที่ย่อมต้องการร่วมขมิ้นมาปลดปล่อยฮอร์โมนความต้องการตามธรรมชาติ และตอนนี้อายุก็ปาเข้าไปสามสิบกว่าแล้ว แต่เขาก็ยังไม่อยากลงหลักปักฐานกับใคร อดีตสอนให้เขารู้ว่าชีวิตคงจะดีถ้าไม่มีเรื่องความรักที่เขาย้ายจากโตเกียวมาช่วยน้ำอ้นหนักับญศกบาบริหารโรงแรมที่เกาะนี้เป็นเรื่องที่ท้าทายสำหรับเขามาก เขาสนุกกับงานและเรื่องมีครบครันไม่อยู่ในความคิด

เขาไม่เชื่อว่าการแต่งงานกับคนต่างชาติต่างวัฒนธรรมจะพบความสุข
สมบูรณ์ ดูอย่างญาติมิตรเขาสี น้าอ้นนาเคยเป็นภรรยาลับของนักธุรกิจชาว
ไทยโดยไม่รู้ตัว เป็นมารดาของลูกนอกสมรสและเลี้ยงดูลูกสาวของหล่อน
ตามลำพัง และยังเห็นญาติกาถูกพี่ลูกน้องเขาคบกับหนุ่มบราซิลแล้วมีปัญหา
ยุ่งเหยิงวุ่นวายก็ยิ่งตอกย้ำแนวคิดของเขา

เขาไม่คิดจริงจังกับใครก็จริงอยู่ แต่หญิงสาวที่เขาจะคงด้วยต้อง
เป็นคนญี่ปุ่นด้วยกันเท่านั้น ซึ่งก็มีไม่น้อยในเกาะนี้ ยังมีนักท่องเที่ยวสาว ๆ
รักสนุกซึ่งเดินทางมาจากแดนซากระและต้องการให้เขาช่วยเหลือพาเที่ยว
ด้วยพวกเธอมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ...แต่ช่วงหลังเขาคบกับใครไม่
รอดลักราย ครั้นถูกอกถูกใจถึงขั้นจะมีสัมพันธ์ทางกายลึกซึ้งกับหญิงสาว
เหล่านั้นก็ต้องเกิดปัญหาแบบนี้ทุกครั้ง

‘ฉันจะเป็นอีกหนึ่งเสียงที่ยืนยันฉายาของคุณให้ทั่วเกาะเลย’

ประโยคต่อว่าของหญิงสาวคนเมื่อครู่ยังก้องในหัว

เขาดังทั่วเกาะเน่คราวนี้...คิดแล้วก็ต้องถอนหายใจยาวอย่างเซ็งๆ นี่
มันเวรกรรมหรือคำสาปของใครกัน มันมารุมเร้าจนเขาอยากจะทำมูตแช่
อ่างน้ำ หวังให้น้ำเย็นๆ ราดรดพาเอaling แปลกประหลาดบ้าง นี่ออกจากร่าง
และสมองที่บ๊ายๆ ของเขาที่

โคสึเกะ มะเอะตะ สะบัดหัวอย่างมีนงง ซาตินี้เขาคงคบหาสนิทสนม
กับสาวโตบนเกาะนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว แถมเล่าให้ใครฟังก็ไม่ได้ด้วย อับอาย
ขายขี้หน้าตายซัก

หรือว่า...เขาควไปปรึกษาจิตแพทย์ดี

คิดดั่งนั้นชายหนุ่มก็รีบลุกขึ้น คคว้าผ้าเช็ดตัวเข้าห้องอาบน้ำ ตั้งใจจะ
ใช้ความเย็นดับความพลุ่งพล่านในอารมณ์ของตนให้จงได้

เสียงเพลงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือหยุดการเคลื่อนไหวของเขา
เพราะเสียงเพลงนี้เขาตั้งใจไว้สำหรับคนคนเดียวเท่านั้น จึงทำเพิกเฉยไม่ได้ยิน
หรือไม่รับสายไม่ได้ เขาเดินกลับมาหยิบอุปกรณ์สื่อสารสีดำเมี่ยมขนาด

เหมาะมือขึ้น สไลด์นิ้วรับ แล้วล้มตัวนอนเหยียดยาวที่เตียงอีกครั้ง ด้วยรู้ว่าถ้าบุคคลผู้นี้โทร. มาจะไม่ใช้การสนทนาสั้นๆ

“คร้าบ...คุณย่า” เขากรอกเสียงเนือยๆ

คุณย่าของเขาเกิดและเติบโตที่ฮาวาย ก่อนจะพบรักกับคุณปู่ซึ่งเป็นหนุ่มจากโตเกียว จึงย้ายนิवासสถานไปอยู่ประเทศญี่ปุ่นหลายสิบปีแล้ว ครั้งนี้คุณย่าจะแวะมาฮาวายเพื่อเดินทางต่อไปร่วมงานแต่งงานของณูกา ญาติผู้น้องของเขาที่ประเทศบราซิล

“โคคุง พรงี้ห้อย่าลืมนำยาที่สนามบินนะ ย่าจะไปบราซิลพร้อมแก”

“โอ้ย...ผมไม่ไปหรอกครับคุณย่า ไปแล้วใครจะดูแลโรงแรม หน้าอันหากับบออัลแบร์โตก็บินไปแล้ว ผมต้องอยู่โยงเฝ้าที่นี่ครับ”

“ไม่ได้! ญาจิงนะน้องแกหรือเปล่าหือ โรงแรมนั้นก็ไม่น่าห่วงแล้ว ไม่ใช่เธอ อัลแบร์โตบอกย่าว่าแกกับเขาช่วยกันวางระบบไว้เป็นอย่างดี ย่าอยากจะรู้ว่าผู้บริหารไม่อยู่แค่อาทิตย์สองอาทิตย์ถึงกับจะเจ๊งเชียหรือ... ไอ้โรงแรมหรูนั่นนะ”

“แต่ผมจะไปหรือไม่ไป ญาจิงมันก็ต้องแต่งงานกับไอ้เจ้ามาร์กอยู่ดีเหมือนกัน ฉะนั้น...” เขาเน้นเสียง ไม่วายแหวะคู่ปรับเก่าในประโยคสุดท้าย “ผมไม่ไปดีกว่า บอกตรงๆ ไม่ชอบชู้หน้าเจ้าบ่าว”

นึกถึงแล้วก็ยังไม่โหยหายที่หยุดยั้งณูกาไม่ได้ เขารู้ดีว่าเมืองใหญ่ของประเทศบราซิลอย่างเซาเปาลูและรีโอเดจาเนโรนั้นอันตรายแค่ไหน เขาเจอกับตัวเองมาแล้ว ยินดูแผนที่อยู่ดีๆ ยังโดนจับเหวี่ยงเสียจนกระเด็นได้เลย เรียกได้ว่าถึงบราซิลนับ ก็เจอแต่เรื่องร้ายๆ จนเกือบเอาชีวิตไม่รอดที่สำคัญ เขาไม่อยาก...

ชายหนุ่มถอนหายใจยาว

ช่างเถอะ ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่อยากให้ญาติผู้น้องต้องไปมีชีวิตครอบครัวยับกับหนุ่มต่างชาติที่อยู่ห่างไกลข้ามทวีปถึงประเทศบราซิล แต่เพราะณูกากำลังตั้งครรภ์อ่อนๆ และเมื่อไอ้น้องเขยตัวแสบบินมาตามถึง

ที่นี่ มันเผื่องอนว้าวอนอ่อนให้กลับไปอยู่ด้วยกัน ญาติพี่น้องของเขา ก็ยินดีรับไม่ตรีคินตืออย่างเต็มอกเต็มใจ เพราะลึกๆ แล้วเจ้าหล่อนคงรอคอย ให้ไอ้เจ้าจระเข้แห่งลุ่มน้ำแอมะซอนนั้นมารับกลับอยู่เหมือนกัน เขาก็เลยไม่รู้จะห้ามปรามได้อย่างไร

“เรานี้มันพาลนะ งานสำคัญขนาดนี้ของน้อง ไม่ไปไม่ได้ ในหมู่พี่น้อง ญาติจะสนิทกับเราที่สุด แล้วยังจะหันหลัง ทำเป็นไม่สนใจโยติงานสำคัญ ของน้องได้ลงคอเชียวหรือ ยานี้แหละจะเป็นคนลากไอ้คนตัวโตจอมตืออย่างเราไปบราซิลด้วยตัวเอง”

หลังจากพร่ำบ่นยาว ย่าของเขาเงียบชั่วอึดใจแล้วเอ่ยต่อ

“โค่คุณเอ๊ย...ยานะแก่แล้วนะ เดินทางไกลๆ ข้ามทวีปอย่างนี้ เราจะให้ยากระย่องกระแย่งบินไปคนเดียวหรือไง เกิดหายใจไม่ออกตายไปบนเครื่องจะทำยังไง...หือ แล้วภาษาโปรตุเกสโปรตุเกสยากก็ไม่กระดิกหู...”

เสียงขู่ในตอนแรกเปลี่ยนโทนเป็นเรียกร้องความสงสาร นี่คงเป็นความสามารถพิเศษหรือเอกลักษณ์ทางสายเลือดของพวกเขา

“ผมก็ไม่ถนัดเหมือนกันครับ ไอ้ภาษาลิ้นร้วๆ เนี่ย” เขาปฏิเสธเสียงเนือยๆ

“แต่เราก็เคยไปอยู่ที่นั่นมาแล้ว” คุณย่าเขาไม่ยอมแพ้

“ผมไปแค่เดือนกว่าๆ เอง ไปรับญาติกลับมาฮาวายเฉยๆ แล้วอยู่นั่นผมก็ใช้แต่ภาษาอังกฤษ” เขาชี้แจง

“เขาวุ่นเมืองใหญ่ๆ อย่างเซาเปาลู ริโอฯ นะ แสนจะอันตราย ไม่เหมาะที่นักท่องเที่ยวผู้หญิงจะเดินทางไปคนเดียว...” คุณย่าส่งเสียงน่าสงสารมาตามสาย

“ผมก็บอกคุณย่าแล้ว...” เขาลากเสียง “ว่าให้รีบมาเร็วๆ จะได้บินไปพร้อมกับน้าอันนา แล้วดูสิครับ นี่น้ำก็บินไปกับบ๊ออัลแบร์โตเป็นอาทิตย์แล้ว”

“ย่า...ย่าก็บอกแล้วว่าไปไม่ได้ช่วงนั้น เรารู้อยู่แล้วนี่นาว่าเกิดเรื่อง

แปลกประหลาดที่บ้านที่โตเกียว ก็อย่างที่ย่าเคยเล่าให้ฟังนั่นแหละตาโค่ จัดดอกไม้บูชาตอนเช้าไม่เกินสองชั่วโมงดอกไม้เหี่ยวคาแจกัน”

“คุณย่าจัดแจกันแล้วลืมน้ำหรือเปล่าครับ” เขาเดาส่งเดช

“ยายยังไม่แจกันหลงลืมได้ถึงขนาดนั้นหรือกะตาโค่ นี่...แล้วคราวนี้นะหนักกว่าเดิมอีก ไม่รู้เพราะอะไร หวังพระตั้งป้ายชื่อบรรพบุรุษตระกูลเราถึงลัมนะระนาบย่อยๆ ยานะสังเกตมานานแล้ว มันจะเป็นทุกคืนวันเพ็ญก็ป้ายๆ ลืมกว่าหมดเลย แล้วไอ้หิ้งนั่นนะ...” หญิงชราทำเสียงกระซิบ “สั่นยังกะมีแผ่นดินไหวเนะ ที่ห้องอื่นไม่เป็นเนะ ญาติที่นี่เขาพูดกันว่ามันต้องมีลูกหลานคนไหนสักคนลบหลู่บรรพบุรุษแน่ๆ นี่ก็ไล่ถามไถ่กันในห้องญาติๆ...ว่าแต่เราเถอะ ตาโค่!”

เล่ากระซิบกระซาบอยู่ดีๆ ก็ตะโกนเรียกชื่อดังลั่นจนเขาต้องทำหน้าที่ เบ้ ดึงโทรศัพท์ออกห่างหู

“คงไม่ได้แอบทำอะไรผิดนะ”

“โอ๊ย! ไม่มีทาง คนอย่างผมนี่จะ...” พุดยังไม่จบคำ เขาก็ชะงักเมื่อนึกขึ้นได้ คำพูดติดอึกอีกอยู่ที่ลำคอ ตกใจลูกรวดนั่งหลังตรงทันที “มะ...มา...ไม...ไม...ไม่มี”

พยายามบังคับเสียงตัวเองไม่ให้สูงจนผิดสังเกต แต่ดูเหมือนจะคุมไม่อยู่ เขาต้องขยับลุกกระเดือกสลับกระเฒอสองสามครั้ง เสียงถึงจะกลับมาโทนเดิม “อะ...ผม ผม...ไม่เคยทำอะไรนอกกรอบอยู่แล้ว คุณย่า...ก็ทราบดีนี่อะ”

“นั่นนา...ย่าก็บอกญาติทุกคนว่าฉัน ยารู้จักเรตตี ในหมู่ลูกหลานผู้ชายนะ เรารับผิดชอบเอาใจใส่เรื่องของทุกคนในครอบครัวเป็นที่สุด คนอย่างโคสึเกะหลานรักของย่าจะทำอะไรที่ขัดหรือเสื่อมเสียต่อธรรมเนียมตระกูลได้ยังไง เฮ้อ...นี่യാจนปัญญาจริงๆ นึกไม่ออกว่ามันเป็นเพราะอะไร”

โคสึเกะหน้าเสีย ได้แต่ยกมือตั้งขึ้น ผงกศีรษะเบาๆ ขยับปากแบบไร้เสียงว่า ‘โกะเมน...โกะเมน’ ขอโทษคุณย่าของเขาผ่านโทรศัพท์ ชายหนุ่ม

สุดปากแล้วเริ่มเฉไฉ “ไม่ต้องห่วงทางผมหรอกนะ รับรองไม่มีแน่ ว่าแต่... เป็นไปได้ไหมครับที่...คุณย่าเฒ่าจะแระแก่ชราแล้ว ความรู้สึกก็เลยเซื่องช้า อาจจะเกิดแผ่นดินไหวแล้วคุณย่าไม่รู้ตัว”

“นี่ถ้าอยู่ใกล้ๆ นะ จะเขกหัวโตๆ ของเรารู้สึกไปก็ ถึงย่าจะแก่จะเฒ่า ยังไง ก็ไม่ถึงกับประสาทรับรู้ตบสนองช้าขนาดนั้นหรอกอย่าห่วง คุณย่ามาจนอายุป็นนี้แล้ว เราคิดว่าย่ายังแยกแยะแผ่นดินไหวไม่ไหวไม่ถูกหรือไหม...ยิ่งพูดยิ่งโมโห นี่ถ้าย่าไปถึงโน่นเมื่อไหร่ จะขอแฟนบอลเรารู้สึกที่ไอ้ตัวดี”

เขาหัวเราะกลบเกลื่อน นึกดีใจที่เบนความสนใจของอีกฝ่ายได้

“เอาเป็นว่าพรุ่งนี้อย่าลืมมารับล่ะ แต่พูดก็พูดเถอะ อย่าสังหรณ์ใจ ยังไงไม่รู้เรา...สองย่าหลาน น่าจะมีเรื่องต้องคุยกันยาวนะโค้ง”

โคสึเกะรับคำและหยอกล้อผู้ที่รักและเอ็นดูเขาเสมอเหมือนเคย ก่อนวางสาย

คุณย่าเฒ่าเขาก็อยากจะเจออยู่หรอก แต่ไม่อยากคุยด้วยยาวๆ เลยให้ตายเถอะ ไม่อยากคุยเรื่องอาถรรพ์ไร้สาระแปลกประหลาดนี้ แค่นึกหาของตัวเองที่เพิ่งเกิดสดๆ ร้อนๆ เมื่อไม่กี่นาทียานี้เขาก็คิดไม่ตกอยู่แล้ว

จุกคิดถึงเหตุการณ์เมื่อเดือนก่อน เมื่อว่าที่น้องเขยของเขา มาร์กอส อีกนาซิโอ บูเอโน กับครอบครัวบินมาหาเขา ก่อนหน้านั้นเขาพยายามทุกวิถีทางกีดกันไม่ให้จอมเจ้าชู้...มาเฟียที่มีแต่กลืนอายุอันตรายรอบกายอย่างมัน กลับมายุ่งเกี่ยวกับญาติกาญาติผู้น้องเขยอีก

ไอ้มาเฟียที่นั่นพยายามติดต่อกันมาตั้งแต่วันรุ่งขึ้นที่เขาบินกลับมาถึงฮาวายแล้ว บังเอิญวันนั้นเขาอยู่ที่ฟรอนต์ จึงสั่งพนักงานสกัดกั้นการติดต่อจากมาร์กอสทุกวิถีทางได้ทัน เขาไม่อยากให้หมอนั้นมายุ่งเกี่ยวกับญาติผู้น้องเขยอีก ไม่ว่าทางโน้นจะพยายามหาหนทางอย่างไร เขาปิดช่องทางหมด

๑) ごめん แปลว่า ขอโทษ ย่อมาจาก ごめんなさい (โกเมนนะไซ)

พอมันโทรศัพท์ทางไกลเข้ามา เขาก็แก้งสั่งให้โอนไปโน่นที่นี้ทางมั่วๆ ฆ่าเวลาไว้ และวิเศษคอมพิวเตอร์อย่างเขาก็เข้าไปล็อกข้อมูลการติดต่อจากมาร์กส์ด้วยตนเอง ไม่ให้เชื่อมโยงเข้าอีเมลใดๆ ของโรงแรม เขาจัดการให้ทุกอีเมลที่มาจากบราซิลถูกส่งตรงเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ของเขาเท่านั้น

ครั้นได้อ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เนื้อหาลำนึกผิดมานอนง้อขอคืนดีของไอ้หมอนั่นด้วยแล้วเขายังหมั่นไส้ พระเจ้าสร้างให้อี๊พวกหนุ่มลาตินฯ ช่างสรรหาคำหวานเพ้อเจ้อมาเขียนได้โดยไม่กระดากจริงๆ ไม่มีทางที่ผู้ชายญี่ปุ่นอย่างเขาจะทำแบบนั้นได้ และแล้วเขาก็ป่วนจระเข้แห่งลุ่มน้ำแอมะซอนจนสำเร็จ ในที่สุดมาร์กส์ก็ถอดใจเลิกส่งอีเมล

มันเป็นหน้าที่ของผู้ชายเลือดบุชิตโอดอย่างเขาที่ต้องปกป้องคนในครอบครัว โดยเฉพาะญาติผู้หญิง เป็นความรับผิดชอบที่เขาต้องเลือกสิ่งดีๆ ให้ญาติผู้น้อง ญาติกาไม่มีทางทันแลห์เหลี่ยมหนุ่มบราซิลแสนเก๋ล่อน และเจ้าชู้อย่างมาร์กส์ได้ เขาไม่อยากให้เธอต้องเสียน้ำตาเพราะมันอีก

นอกจากอันตรายรอบด้านซึ่งระบุไว้ในหนังสือคู่มือท่องเที่ยวบราซิลแทบทุกฉบับที่ย้ำเตือนให้คนต่างชาติต่างถิ่นทราบว่าจะต้องผจญกับอะไรบ้าง หากเดินทางย่านเมืองใหญ่ๆ ด้วยตัวเองลำพัง เช่น ถูกจี้ โดนล้วง กระเป๋า ถูกโซเฟอร์รถรับจ้างหลอกลวง และบางเหตุการณ์เขาก็ได้ประสบพบเคราะห์มาด้วยตัวเองแล้วนับตั้งแต่ครั้งเหยียบย่างดินแดนนั้น เหตุผลสำคัญที่สุดอีกประการที่ทำให้เขากิดกันความรักของญาติกับนักธุรกิจอย่างมาร์กส์ก็คือ หมอนั่นมีชีวิตในโลกของมาเฟีย ความร่ำรวยมั่งคั่งระดับประเทศทำให้ถูกจับตามองและเป็นเป้าหมายที่คู่แข่งต้องการโค่น ญาติกาไม่มีทางได้ใช้ชีวิตเรียบง่ายสงบสุขหากครองคู่กับเจ้าของฉายาจะเข้ยักษ์แห่งลุ่มน้ำแอมะซอนนั้น

แต่ท้ายที่สุดสิ่งที่เขาลงแรงไปก็สูญเปล่า ญาติกาตัดสินใจคืนดีและตกลงใช้ชีวิตคู่กับมันโดยไม่หวั่นเกรงภัยอันตรายใดๆ ทั้งสิ้นอยู่ดี

หวังว่าคงไม่ใช่เป็นเพราะช่องโหว่ที่เขาอุดไม่มิด ทำให้มันส่งดอก

กุหลาบขาวให้ญุศกาได้ทุกวันจนน้องเขาใจอ่อนหรือจนะ

โคสีเกะไม่เคยคิดมาก่อนว่าไม่ใช่แค่มาร์กุสคนเดียวเท่านั้น สิ่งที่ทำให้เขาหนักใจมากในตอนนี้คือน้องสาวหุ่นน่าหลงใหลของมันก็ดันวนเวียนรบกวนจิตใจเขาอีกด้วย เขาเคยเห็นสาวน้อยลาตินๆ คนนี้ในงานศพมาร์ชีน่าสาวของมาร์กุส และที่คฤหาสน์หรือวิลลาในเซาเปาลูช่วงที่เขาไปพักอยู่ด้วยเพื่อดูแลญุศกา แต่เขาไม่เคยเจอหญิงสาวคนนี้ซึ่งๆ หน้าสักครั้ง เธอเพ่งหายใจ เขาก็มัวแต่ดูแลน้องสาว และพอมีเวลาว่างเขาก็ออกไปข้างนอกเที่ยวชมเมือง จึงไม่มีโอกาสได้รู้จักกัน

เขามาจำเธอได้ที่ฮาวายนี่เอง ญุศกาแนะนำให้รู้จักอย่างเป็นทางการ เขาค้นหน้าเธอแต่นึกไม่ออก จนญุศกาทำความเข้าใจว่าหญิงสาวผู้ประสพเหตุระเบิดที่หน้าโรงแรมทำให้เขาและเธอคลาดกัน เขาจึงนึกได้...เธอคือคนที่เขาคิดว่าเป็นเมียรักของมาเฟียคนนั้นนั่นเอง นับว่าเจ้าหล่อนดวงแข็งทีเดียวที่รอดมาได้โดยไม่น่าเชื่อ

‘ยินดีที่ได้รู้จัก และขอต้อนรับสู่โออาฮู’

โคสีเกะพูดตามมารยาทพร้อมกับยื่นมือให้หญิงสาวชาวบราซิลสัมผัสอย่างเสียไม่ได้เมื่อญุศกาแนะนำให้รู้จักกัน เขาประหลาดใจเล็กน้อยที่เห็นน้องสาวของไอ้มาเฟียขี้หวงขี้มหวานก่อนขยับเข้ามาใกล้จนชิด เธอโอบไหล่เขาแล้วเขย่งขึ้นจับทักทายข้างแก้มทั้งสองข้างอย่างไม่มีถือตัว เขาเสียอีกที่เป็นฝ่ายตะขิดตะขวงใจอายแทน แม้จะอยู่ฮาวาย แต่เขาก็ไม่ใช่ใครคุ้นเคยกับการทักทายถึงเนื้อถึงตัวกับคนที่เพิ่งพบกันครั้งแรกและยังไม่สนิทสนมกันแบบนี้ โคสีเกะรีบถอยออกห่างแทบไม่ทัน

‘ยินดีมากๆ เช่นกันค่ะ ฉัน...มาร์เซียค่ะ’

หญิงสาวพูดภาษาอังกฤษสำเนียงละตินด้วยเสียงหวานๆ ดึงดูดให้เขาพิณิจและเห็นดวงตากกลมโตสีเขียวเข้มเจือรอยยิ้มจ้องมองเขาอยู่ ปากสีชมพูคลี่ยิ้มกว้างจนเห็นฟันสีขาวเรียงสวย โคสีเกะเผลอกวาดตามองหญิงสาวตรงหน้าทว่าร่างอย่างลึ้มตัว ร่างสมส่วนชุกช่อนอยู่ในกางเกงยีนและเสื้อ

สายเดี่ยวคอวีสีเขียวสดซึ่งรับกับสีดวงตาคู่นั้น

สารภาพ...เขาละสายตาจากเนินอกอวบอ้วนนั้นไม่ได้เลย โดยเฉพาะรอยลักรูปผีเสื้อตัวน้อยที่เนินอกขาวข่างดั่งดุดสายตาดีแท้

ให้ตายสิ นอกจากหน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพราของเจ้าหล่อนซึ่งห่างไกลจากไอพี่ชายหน้าโหดจอมเหี้ยมแล้ว มองปราดเดียวเขาก็รู้ว่ามีมาร์เซียเป็นผู้หญิงรูปร่างดีมากจริงๆ เธอมีส่วนโค้งส่วนเว้าที่เขามั่นใจว่าผู้หญิงทุกคนอยากจะมีอย่างยิ่ง เห็นเขาเพรียววามีสร้อยเงินเส้นเล็กสวมอยู่ที่ข้อเท้าด้วยแล้ว ยิ่งกระตุ้นความสนใจให้หลุบตามอง และก็ต้องยอมรับอีกว่าเท่าผู้หญิงคนหนึ่งดงาม เป็นอวัยวะของอิสตรีที่เขาไม่เคยใส่ใจมาก่อน

แม้จะน้อมมองเพียงใดเขาก็ต้องตัดใจ ผู้หญิงที่กล้าเปิดเผยเนื้อตัวแบบนี้ไม่เหมาะเข้าไปสูงส่ง ยิ่งเป็นน้องสาวของเจ้ามาร์กุสคู่ปรับเขาด้วยแล้ว หลีกให้ไกลห่างน่าจะดีที่สุด

‘คุณจะเรียกฉันว่ามาร์ซินญาก็ได้แหละคะ’ เธอยังยิ้มแย้มแนะนำตัวด้วยตาสุกสกาว ‘มาร์ซินญาอะ ชื่อเล่นฉันคะ’

ชื่อเล่นบ๊ออะไรยาวกว่าชื่อจริง...เขานึกสงสัยอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจจนเอ่ยปากถามแต่อย่างใด ตั้งใจเป็นมั่นเหมาะว่าเขาจะสนใจหรือสนิทสนมกับผู้หญิงหุ่นหน้าหมาคนนี้ให้น้อยที่สุด

ไอ้บ้าเอ๊ย! บอกตัวเองว่าไม่สนใจ แต่สายตาของเขายังอุตส่าห์สังเกตเห็นว่าเจ้าหล่อนหุ่นดี

โคลีเกะเดาว่ามาร์เซียคงจำเขาไม่ได้ในตอนแรก เพราะหลังจากนั้นเขาพบเธออีกครั้งขณะกำลังเสวนาอย่างออกรสกับน้ำอันทาและอัลแบร์โตในคอฟฟี่ชอปใกล้ลิบบี น้ำอันทาก็กมือเรียกให้เข้าไปหาขณะที่เขากำลังเดินตรวจตราความเรียบร้อยในโรงแรม...เพียงเพราะประโยคเดียวที่น้ำอันทาพูดถึงเขาว่าเกือบเอาชีวิตไม่รอดเพราะมัวแต่ดูเหตุการณ์ระเบิดโรงแรมที่เขาเป่าลู หึงสาวผู้นั้นก็นิ่งเงิบ เอียงหน้าซ้ายขวา เอาแต่จ้องมองเขา

‘ฉันคิดว่าเราน่าจะเคยเจอกันมาก่อนนะคะ’ มาร์เซียหัวหน้าเหมือน

พยายามนี้อย่างเต็มที่ และไม่นาน... 'ใช่แล้ว ใช่แน่นอน คุณคือคนที่โดนเปเป้...เอ่อ บอดี้การ์ดของฉันนะค่ะ เหยิงกระเด็นไปวันนั้น คุณจำฉันได้ไหมคะ' หญิงสาวหลุดปากแล้วลุกขึ้นยืน พลังดิ่งเลื้อยขยับให้เข้าที่ คงเพื่อให้เขาเห็นเธอชัดเจนขึ้นเพื่อจะจำได้ เธอเอียงคอเล็กน้อย ยิ้มกว้างและเลิกคิ้วสูง มองมาด้วยแววตาคาดหวังรอคำตอบ

เขาแก้มองหรีตามองเธอแล้วตอบเสียงเรียบ 'คุณคงจำผิดคน ไม่ใช่ผมหรอกครับ'

'ไม่ผิดแน่ค่ะ จำได้แล้ว วันนั้นฉันยังช่วยปิดฝุ่นที่เปื้อนตามตัวคุณเลย'

'ฉันยังไม่ใช้ผมใหญ่ ผมไม่ชอบให้คนที่ไม่รู้จักคุ้นเคยมาถึงเนื้อถึงตัว แต่ถ้าเป็นมาร์กัส...พี่ชายของคุณอาจจะชอบ' ชายหนุ่มเบ้าปากยิ้มเหยียด เขาอดเขะไม่ได้ 'รายนั้นเขาชอบให้สาวๆ ห้อมล้อมเขาไม่ใช่หรอครับ'

หญิงสาวกัดริมฝีปาก 'ไม่ใช่เรื่องของการชอบไม่ชอบหรอกค่ะ แต่ชาวลาตินฯ อย่างเราถือเป็นเรื่องปกติ ธรรมชาติของพวกเขาเฟรนด์ลี...เข้ากับคนง่าย เพราะไม่รู้ว่าจะปิดกันไปเพื่ออะไร สนุกสนานเป็นมิตรกันดีกว่า'

'ต่างกับพวกเราชาวญี่ปุ่นนะ เรามีกรอบล้อมรอบคนที่อยู่ภายในหรือญาติสนิทกัน ส่วนบุคคลภายนอกเราต้องให้เกียรติ ให้ความเป็นส่วนตัวแก่เขา ไม่พยายามเข้าไปถึงเนื้อถึงตัวในครั้งแรกๆ ที่พบกัน' เขาเห็นเธอมีสีหน้างุนงง 'คุณคงไม่เข้าใจวัฒนธรรมและความคิดของพวกเราหรอก เหมือนกับผมนั่นแหละ ช่วงที่อยู่ราซิลผมก็ไม่ค่อยเข้าใจพวกคุณเท่าไรหรอกอก เช่นการกล้าถึงเนื้อถึงตัว กอดจูบกับใครง่ายๆ และกล้าแสดงออกทั้งผู้หญิงผู้ชาย ทำให้เข้ามาตีสันทิจนเหมือน...อะไรวะ...'

เขาหรีตา พยายามคิดหาคำ 'ใช่ คนง่ายๆ ที่...ชอบหวานแสนหั้นะ'

โคสึเกะขยับตัวเมื่ออธิบายจบ หันไปทางอันนาที่นั่งตะลึงอ้าปากค้าง

'ผมต้องขอตัวก่อนนะครับ จะรีบตรวจงานและมีนัดกับลูกค้าด้วย'

โคสึเกะพูดพลางยกมือขึ้นดูนาฬิกา ก็มึนศีรษะเล็กน้อยเพื่อขอตัวผลจะจากวง

สนทนา เขาได้ยินเสียงอันนาขอโทษขอโพยมาระเรี่ยตามหลังกมาแว่วๆ แต่เขาไม่สนใจ

นึกถึงเหตุการณ์วันนั้นแล้ว เขาก็รู้หรือว่าไม่ควรแตกตื่นเธอ วันนั้นเขาเสียมารยาทอย่างยิ่ง แต่จะให้ทำไงล่ะ ก็เขาไม่ชอบคนตระกูลนี้ นี่กระมังที่เรียกว่าเกลียดพี่แล้วเลยพาลมาลงที่น้อง...แต่ทำไมใบหน้าของคนที่เขาไม่ชอบถึงต้องแวบเข้ามาปั่นป่วนปั่นตอนเขากำลังเข้าด้ายเข้าเข็มด้วยนะ

เวร! สงสัยต้องพึ่งจิตแพทย์สักครั้งน่าจะดี...คิดแล้วชายหนุ่มก็ถอนหายใจ

เขาเปาลู

ชีวิตนทน้อยในกรงทองอาจน่าเบื่อ แต่ชีวิตผีเสื้อน้อยในคฤหาสน์หลังใหญ่ของตระกูลบูเอโน่กลับไม่เลวร้ายเกินไปนัก

มาร์เซีย อิกนาซิโอ บูเอโน่ น้องสาวคนเดียวของมาร์กัส บุรุษผู้ทรงอิทธิพลในวงการธุรกิจของประเทศบราซิล แม้จะถูกสื่อต่างๆ จับตาดูแลเธอก็มีโชคหลบให้ซ่อนตัวได้ เพราะรัศมีความหล่อเหลาและโด่งดังของพี่ชายกลบหมด ทำให้เธอมีอิสระที่จะไปไหนต่อไหนโดยไม่ถูกจับตาดูจากบุคคลภายนอกมากเท่าเขา ยิ่งช่วงนี้ข่าวของมาร์กัสกับสาวๆ ออกมาถี่เหลือเกิน ทั้งยังข่าวที่เขาถูกลอบบองร้ายลูกหลานมาถึงการที่หญิงสาวคนสนิทเชื้อสายเอเชียที่พี่ชายคบหาอยู่ด้วยบาดเจ็บสาหัส ภาพข่าวของมาร์กัสจึงยึดพื้นที่หมดแทบทุกสื่อ

หากข่าวของเธอหลุดรอดออกมา ก็เพียงเพราะเธอเกี่ยวข้องเป็นน้องสาวสุดที่รักคนเดียวของเขาเท่านั้น

หลังจากเกิดเหตุระเบิดโรงแรมกลางกรุงเซาเปาลูที่เธอบริหารอยู่คราวนั้น มาร์กัสวางแผนให้เธออยู่เงียบๆ แคมปปล่อยข่าวว่าเธอเจ็บหนักต้องเข้าไอซียู ห้ามใครเข้าเยี่ยมนานนับเดือน นัยว่าเพื่อความปลอดภัยของตัวเธอเอง แม้เหตุการณ์นั้นจะคลี่คลายและล่วงเลยมาหลายเดือนแล้ว เธอก็ยังมี

บอดี้การ์ดติดตามอยู่เหมือนเดิม แต่มีบางครั้งซึ่งไม่บ่อยนักที่คนข้างกายจะเปลี่ยนจากบอดี้การ์ดร่างหนาหน้าดุเป็นสาวรวัตรไฮเบอร์โต เพื่อนของพี่ชายเธอเอง

มาร์กัสสนับสนุนหรือเรียกอีกอย่างก็ได้ว่า ‘ยัดเยียด’ ให้เพื่อนรักของเขาคบหากับเธอ แม้เธอจะรู้สึกอึดใจต่อการมีสาวรวัตรไฮเบอร์โตอยู่ใกล้ก็จริง แต่ไม่ใช่ความรู้สึกกลัวลึกลับหวามที่เธอฝันหาปรารถนา การอยู่ใกล้เขาไม่ทำให้รู้สึกแตกต่างกับเวลาที่เธออยู่กับมาร์กัสเลย เขาเหมือนพี่ชายอีกคนที่คอยปกป้องดูแลเธอมากกว่า ไฮเบอร์โตเป็นนายตำรวจร่างสูงใหญ่หน้าตาดีที่เห็นเธอมาตั้งแต่ตอนเป็นเด็กกะโปโลแก๊งก้าง แม้ว่าตอนนี้เธอไม่ใช่เด็กสาวผอมบางอย่างนั้นอีกแล้วก็ตาม

มาร์เซียยืนหันซ้ายเอียงขวาแอนด์ไปข้างหน้าและกระดกกัน มองตัวเองหลังสวมบราเซียร์กับแพนตีตัวน้อยอยู่น้ำกระຈกบานใหญ่ในห้องนอน...มารดาพูดเสมอว่าเธอเป็นตัวแทนของสาวลาตินา โดยแท้ รูปร่างบ่งบอกความงดงามของสตรีเพศเป็นที่สุด ส่วนที่ควรเล็กลงอย่างเอาก็คอดส่วนที่ควรจะมีมากอย่างหน้าอกและสะโพกก็มีเต็มอุ่มเหมาะเจาะ รับกับก้นนอนกลมกลิ้งและช่วงขาเพรียวยาวตามเชื้อชาติยุโรปของบรรพบุรุษ ผมสีบรูนีต์ยาวเป็นลอนสลวยรับกับดวงตากกลมโตสีเขียวเข้มเหมือนพี่ชายเธอ แต่ตาเธอไม่ดูเยี่ยงมาร์กัส ใดๆ ก็สมว่านัยน์ตาเธอดูหวานและเชิ่ชีหว่าความงามที่สาวๆ ทั้งหลายอยากมีจะเกิดประโยชน์อะไรหากไม่เคยได้โอกาสใช้มันให้เป็นประโยชน์ ผ่านมาจะเข้าสี่สิบห้าแล้ว เธอยังไม่เคยคบผู้ชายคนไหนเป็นแฟนเลย มันผิดวิสัยสาวลาตินา อย่างที่เพื่อนผู้หญิงหลายคนของเธอสบประมาท

เธอมองใบหน้าและเรือนร่างอรรชรสมบูรณ์แบบของตัวเองแล้วถอนหายใจ

‘มาร์ซินญาแห่งอีกเบกรูป ผีเสื้องามแสนเชิ่ชีตัวน้อยผู้บริสุทธิ์ ผุดผ่อง’

ฉายาที่ใครๆ ในเมืองนี้ขนานนามเธอ ฉายาที่น่าอัปอายในหมู่เพื่อนฝูงเพราะหมายถึงอ่อนด้อยเรื่องประสบการณ์รักโรแมนติค ผิดแพะจากหญิงสาวบราซึลทั่วไประหว่างส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในเรื่องนี้ตั้งแต่วัยรุ่นแล้วด้วยซ้ำ

สาวลาตินฯ หุ่นเซ็กซี่ แต่ทำตัวเหมือนคนหัวเก่าแสนจะเรียบร้อย เพราะต้องอยู่ในกฎเกณฑ์และการควบคุมของมาร์กัส

‘อย่าลืมเอาใบเบิลใส่กระเป๋ามาร์ซินญา’

ภาพพี่ชายซึ่งมีใบหน้าคมดุยีนกอดดอกผุดขึ้นในหัว...ตั้งแต่เธอเริ่มเป็นสาวรุ่น มาร์กัสมักกำชับทุกครั้งให้เห็นเธอกำลังออกจากบ้าน ไม่ว่าจะไปเรียนหรือไปเที่ยวกับเพื่อนฝูง

‘ค่า...’ มาร์เซียลากเสียงตอบและยิ้มล่อ...จะลืมได้ไง เธอรู้ดี أنهاเขาเป็นคนเอาคัมภีร์ใบเบิลยัดใส่กระเป๋าให้เธอเอง ใครๆ ก็รู้ว่าครอบครัวเธอเป็นคาทอลิกที่เคร่งครัดและมีพี่ชายแสนดี

คงจะจริงที่ว่าผู้ชายเจ้าชู้มักหวนน้องสาว ไม่ว่าเธอจะคบใคร เขามักจะเข้ามามีส่วนร่วมวิพากษ์วิจารณ์ว่าคนนั้นไม่ดีอย่างนั้นอย่างนั้นเสมอ ทำให้เธอไม่เคยมีโอกาสนคบกับผู้ชายคนไหนเป็นแฟนจริงจังกัดครั้ง เรียกว่าไม่เคยคบใครเกินสามเดือนก็ว่าได้ ผู้ชายบราซึลคนไหนจะอาจหาญลองดีมาต่อกรกับหนุ่มใหญ่ฉายาจะเข้ยกัธแห่งลุ่มน้ำแอมะซอนอย่างพี่ชายเธอละ

‘ไม่ต้องเอามาใส่ใจเลยมาร์ซินญา พี่เป็นผู้ชาย...รู้ดี ผู้หญิงดีๆ อย่างเราไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์แบบสาวรักอิสระอย่างนั้น มีแต่เปลืองตัวและเจ็บใจเปล่าๆ ถึงไม่มีใครมาคบมาขอ น้องสาวคนเดียวพี่เลี้ยงได้’

มาร์กัสปราสอนเธออย่างนั้นตั้งแต่เธอยังวัยรุ่น

‘เซ็กซ์ต้องหลังแต่งงานเท่านั้น’ เธอบอกเสียงหนักแน่น ‘จำได้ขึ้นใจค่ะพี่ชาย’

‘ดีมากน้องรัก’ เขาดึงเธอเข้าไปในอ้อมแขน จูบเบาๆ ที่เรื้อนผม ‘จำไว้นะมาร์ซินญา พวกผู้ชายต้องเคารพเราที่เราเลือกแบบนี้ และถ้าไอ้หน้า

‘ไหนมันออกด้ออันจะขอให้เรายอมมีอะไรกับมันละก็...’

‘แสดงว่ามันไม่เคารพนับถือเรา’ เธอแทรก ‘และนั่นก็แปลว่ามันไม่ได้รักน้องจริง’ เธอบอกเสียงน้อย เป็นนัยให้เขารู้ว่าจำได้ขึ้นใจแล้วนะ!

มาร์เซียรู้ว่ามาร์กัสเป็นที่หมายปองของสาว ๆ ทั่วประเทศและเจ้าชู้ขึ้นชื่อ เธออยากรู้เหมือนกันว่าในจำนวนสาว ๆ ที่เขาเป็นข่าวน่าสนใจมีสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมด้วย จะมีกี่คนที่เขาเคารพนับถือพวกหล่อน

เขาช่างห่วงและหัวโบราณกับเธอเสียเหลือเกิน แคซาโนวาผู้หึงผยองของอิกเบ เธอเพิ่งเห็นเขาจริงจังที่สุดตัวเป็นครั้งแรกกับญศกาสาวเลือดผสมไทย-ญี่ปุ่นซึ่งสวยน่ารัก ผู้หญิงที่มารดาและเธอหมายมั่นปั้นมือว่าหนนี้ตระกูลของเธอคงได้สาวเอเชียมาร่วมใช้นามสกุลด้วยเป็นแน่ ไม่มีใครรู้หรอกว่าเธอภาวนาเหลือเกินให้พี่ชายรักญศกาจริงๆ จนยอมสละโสด เขาจะได้เอาเวลาไปใส่ใจดูแลภรรยา และเปิดโอกาสให้เธอได้เลือกคบใครอย่างอิสระบ้างนะสิ!

และแล้วคำภาวนาของเธอก็สัมฤทธิ์ผล พี่ชายแสนดีของเธอมีกำหนดจะเข้าพิธีแต่งงานกับผู้หญิงสวยน่ารักนิสัยดีจากเอเชียคนนั้น คนที่ทั้งเธอและมารดานิยมเป็นอย่างยิ่ง มาร์เซียแทบกระโดดตัวลอยตอนที่ทราบว่าญศกายอมคืนดีกับพี่ชาย...เธอชื่นชอบเรื่องราวรักโรแมนติกของทั้งคู่ รู้ดีกว่าญศกาและพี่ชายเธอจะลงเอยกันได้ ทั้งสองฝ่าฟันอุปสรรคมากมาย เรียกได้ว่าเอาไปเขียนเป็นนิยายรักโรแมนติกเล่มหนาๆ ได้หนึ่งเล่มเลยทีเดียว

มาร์เซียยกมือประสานกันที่อก ยืนตาลอยฝันเพื่องอมยิ้มกับตัวเองหน้ากระจุกเงา...เธอฝันอยากมีเรื่องราวรักหวานโรแมนติกอย่างนั้นบ้าง จะมีใครไหมที่จะมาเติมรสชาติเพิ่มสีสันในชีวิตให้ และรักเธอหมดจิตหมดใจอย่าง พี่ชายรู้สึกต่อแฟนสาวของเขา

แล้วรอยยิ้มนั้นก็ค่อยๆ จางหายไป...มันช่างน่าเศร้าใจ พี่ชายที่พี่ชายเธอเปิดไฟเขียวไว้ตลอดกาลไม่ใช่คนที่จะมาเติมเต็มหรือมอบความรู้สึกแบบ

นั้นให้เธอได้

คงจะมีสักวัน ที่จะมีใครรักคนได้ชื่นชมเรือนร่างอันงดงามของเธอ
คงจะมีสักวัน ที่ใครคนนั้นจะเห็นมากกว่ารอยสักรูปผีเสื้อที่สวยงามที่อยู่
บนเนินอกอวบอ้อม รอยสักพิเศษซึ่งเป็นความลับที่รู้แค่ศิลปินที่รัก ตัวเธอ
เอง และชั่วอาคิม...บิดาของเธอเท่านั้น แม้แต่มารดาหรือมาร์กัสผู้เป็นพี่ชาย
ก็ไม่ว่าเธอมีมัน เขาและทุกคนนึกว่าเธอสักผีเสื้อตัวน้อยเพียงตัวเดียว
เท่านั้น

เธอไล่หนีเรียวยาวจากปีกผีเสื้อไปตามเส้นประ...หากใครคนนั้นได้
เห็นแนวเส้นประซึ่งเป็นเส้นทางที่ผีเสื้อตัวนี้โบยบินไปยังจุดหมายที่ซ่อนเร้น
ไว้ เขาคงจะ...

คิดได้เท่านั้น มาร์เซียก็หน้าแดงเป็นลูกเซอร์รีเสียแล้ว และยังหน้าร้อน
ผ่าวเมื่อใบหน้าของใครคนหนึ่งผุดขึ้นมาในความคิดเธอทันที

บ้าที่สุด ทำไมหน้าหล่อเท่แปลกตาของเขาต้องโผล่มาตอนนี้อย่าง
ใบหน้าของผู้ชายที่ปฏิเสธเสียงแข็งว่าเขาไม่เคยพบเจอเธอ...

ใบหน้าของคนที่เคยพูดจากระแทกกระแทกแตกดันพี่ชาย และฟังดูก็
รู้ว่าเขามีทัศนคติด้านลบต่อพฤติกรรมของหนุ่มสาวชาวลาตินฯ...

ใบหน้าของคนที่เธอเพิ่งนึกได้หลังจากพบเขาที่ฮาวายว่าเขาคือผู้ชาย
ที่อยู่ในฝัน ซึ่งวนเวียนรบกวนเธอเกือบทุกคำคืนนั้นเอง

อันที่จริงเธอเคยพบเขาก่อนหน้านั้นที่บราซิลบ้างแล้ว เธอเคยเห็นเขา
แวบๆ ที่โรงพยาบาลช่วงที่เธอกับญาติการรักษาตัวที่นั่น และเธอก็เคยเห็นเขา
ในงานศพอามาร์ซิน่า แต่ไม่มีใครแนะนำให้รู้จักกันอย่างเป็นทางการ ยังนึก
ชื่นชมว่าเขาช่างเป็นลูกพี่ลูกน้องที่แสนดีและน่ารัก คอยดูแลอยู่เคียงข้าง
ญาติผู้น้องอย่างผูกพันไม่ห่าง ครั้งล่าสุดที่พบกันที่ฮาวาย เธอตั้งใจนั่งเฝ้า
ได้พบเขา รู้สึกประหลาดใจ โลงใจ ที่ในที่สุดทุกอย่างก็เฉลยเสียที เขาคือ
ผู้ชายที่เธอเจอก่อนเกิดระเบิด เป็นชายคนเดียวที่มาพบเธอในฝันหลายครั้ง
หลายครา แต่ดันนึกหน้าเขาไม่ออก ครั้นรู้ว่าผู้ชายในฝันยืนตัวเป็นๆ อยู่

ตรงหน้า เธอเผลอมองเอียงซ้ายเอียงขวา จ้องหน้าและกวาดตามองทั่วตัว
เขาอยู่ตั้งนาน

ทำไมหนอ ว่าที่พี่สะใภ้ถึงไม่เคยเปรยให้เธอรู้มาก่อนเลยว่ามีลูกพี่-
ลูกน้องที่หล่อ เท่ น่ารัก ชวนให้อยากเดินเคียงด้วยเป็นที่สุด แต่ก็นะ
ใครจะมองพี่ชายตัวเองอย่างนั้นกันเล่า เธอเองก็ไม่ได้มองว่ามาร์กส์หล่อล้ำ
น่าหมำ้ตรงไหนเหมือนกัน

อ๊ับ! เผลอหลุดคำว่าน่าหมำ้ออกไป ถ้าพี่ชายรู้ เธอโดนสวดยับแน่!

เธอจำได้ไม่ลืม วันนั้นเธอยินดีมากเสียจนรีบก้าวไปสวมกอดเขา ส่ง
ยิ้มทักทายว่าจำเขาได้ แล้วก็ต้องยิ้มเก้อเพราะเขากลับปฏิเสธโดยสิ้นเชิง
เล่นเอาเธออึ้งอัมตะบ่นเป็นไป๋ไปเลยทีเดียว...ถึงเธอจะเคยศรัทธากระแทก
เพราะบอดี้การ์ดพุ่งชนคราวที่เกิดขึ้นในครั้งนั้น แต่นั่นไม่ทำให้เธอถึงกับ
ความจำเลือนนี่นา ทำไมเขาถึงต้องสร้างทำเป็นไม่เคยพบกันแถมยังพูดจา
ถากถางพี่ชายเธอด้วย รู้ได้จากคำพูดว่าเขาต้องมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้หญิง
ลาตินฯ ซึ่งเขากล่าวหาว่าเป็นสาวใจกล้ำ ชอบถึงเนื้อถึงตัว เขาอาจเป็นผู้ชาย
ประเภทที่คิดว่าตัวเองหล่อแล้วมักหยิ่ง หรือไม่ก็ต้องเป็นผู้ชายที่แปลก
ประหลาดคนเดียวในโลกกระมังที่ไม่ชอบให้ผู้หญิงสัมผัสแตะต้อง

ดีละ ถ้าพบกันคราวหน้า เธอจะวิ่งไปจูบปากเขาเสียเลย...มาร์เซียฆ่า
ตัวเองที่คิดหำมๆ โอ...ถ้าเธอทำแบบนั้นจริงๆ มาร์กส์คงเขย่าเธอแรงๆ แล้ว
จับหวดกันแน่ๆ ถ้าน้องสาวคนเดียวที่เขารักและแสนหวงแหนกล้าทำก้ำกั้น
แบบนั้น

ขอให้เขาเดินทางมาร่วมงานแต่งงานของพี่ชายเธอกับญูกาด้วยเถิด
พระเจ้าเป็นเจ้า...

‘เลิก หยุดคิดบ้าๆ ไปหาเสื้อผ้าสวยๆ มาใส่ดีกว่ามาร์ซินญา’

หญิงสาวส่ายหน้า หัวเราะขำความคิดพิเรนทร์ของตัวเอง แล้วรีบ
หยิบเสื้อผ้าที่เธอวางเตรียมไว้หลายชุดมาทาบตัวเพื่อคัดเลือกและลองสวม
ก่อนลงไปข้างล่างตามนัด ด้วยวันนี้เธอกับว่าที่พี่สะใภ้ันต์กันว่าจะออกไป

ลองชุดเจ้าสาวและชุดเพื่อนเจ้าสาวที่ร้านดีไซเนอร์ชื่อดังในเมือง

มาร์เซียหารู้ไม่ว่ามีอะไรหลายอย่างรออยู่ในอนาคต และมันน่าจะ
ทำให้มาร์กุสยิ่งกว่าอยากกระซอกเธอมาทำโทษเสียด้วยซ้ำ

๒

รัก...ยามเพรียกหา กลับวิ่งหนี ยามอยากหลีก กลับไล่ตาม

โคสีเกะไม่อยากจะเชื่อว่าเขาต้องกลับมาเหยียบเยือนเมืองเขาเปาลูอีกครั้ง ตอนพญาศกกลับฮาวาย เขาคิดว่าคงไม่มีเหตุผลอะไรที่ทำให้ต้องมาที่นี่อีก...แต่นี้แหละชีวิต ใครจะหยั่งรู้อนาคต

หลังจากไปรับยาที่สนามบินนานาชาติฮาวายเมื่อวันก่อน และอีกฝ่ายก็เอาแต่เล่าเรื่องแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นที่โตเกียว แรกๆ เขาก็ไม่คิดอะไร จนกระทั่งได้ยินประโยคเพชฌฆาต

‘โคคุง ย่าขอตัวหนีหน่อยสิหลาน’

‘ฮะ!...จะ...จี้...อะไรหรอครับ’

‘จี้ประจำตระกูลนะซี เดียวนี้เราไม่เอามาห้อยคอแล้วรี’

โคสีเกะใจหล่นวูบ เผลอตะปบคอทันทีเมื่อได้ยินคำถาม ตายละวา... เขาสัมเรื่องสำคัญนี้ไปได้ยังไงนะ

‘อะ...อ้อ นี่ก็ว่าอะไร’ เขาหัวเราะกลบเกลื่อน ‘เอ่อ...ผมเก็บไว้นะครับ อยู่กับหาดทรายสลายลมและท้องทะเล กลัวหล่นหาย’ เขาอธิบายอีกอัก ให้เหตุผลส่งเดชเท่าที่พอจะนึกได้

‘ไม่ได้นะหลาน เราต้องเอาติดตัวไว้ตลอด หรือเพราะเราไม่ห้อยจี้
ไม่ได้เก็บไว้กับตัวหรือเปล่าถึงเกิดเรื่องประหลาด บรรพบุรุษคงโกรธที่หลาน
ไม่เห็นความสำคัญ นี่...เดี๋ยวเอามาห้อยคินี่เลยนะ’

‘อ้อ...ครับๆ’ เขารับปากส่งๆ ขณะที่ยายกำลังกำชับนักหนาไม่ให้ลืม
จากนั้นเขาก็สรรหากิจกรรมให้ย่าทำ แสร้งทำไม่รู้ไม่ชี้ทั้งที่ใจร้อนรุ่ม
หลังส่งท่านพักผ่อน เขาก็รีบไปหาช่างเพื่อสั่งทำจี้อันใหม่เลียนแบบจี้ที่หาย
ทันที ไม่อยากเชื่อว่าตัวเองสะเพร่าลืมของสำคัญ เขากดดันให้ช่างซึ่งเป็น
เพื่อนเขาเร่งมือให้เสร็จทันก่อนเวลาเดินทาง และเพื่อนที่เขาหวังพึ่งพาสุดใจ
ก็บ่นว่า

‘ขอโทษเกิดครับมะอะตะซัง แบบจี้ที่ท่านกรุณาเอาให้ผมนี้...มัน...
ใช้มีवादหรือเปล่าครับท่าน กระผมพลิกกระดาษกลับหัวกลับหางหลาย
ตลบแล้ว มันดูไม่ค่อยออกและแกะแบบยากจริงๆ ผมว่าเราน่าจะหารูปจาก
อินเทอร์เน็ตง่ายกว่าไหมครับ แถมท่านยังสั่งให้ทำยังไงก็ได้ให้มันดูเก่าๆ
แล้วมาเร่งจะเอาให้ได้ในวันสองวันอีกด้วย...ถ้าอย่างนี้คงต้องอัญเชิญ
บรรพบุรุษเอ็งมาทำเองแล้วมั้งครับ...ไ้ท่านไ้’

แม้มันจะขุ่นเคืองโวยวายจนเปลี่ยนสรรพนามเขา แต่เขาก็กังตัวและ
ให้กำลังใจ นั่งเฝ้ามันที่ร้านบ่อยๆ บางวันก็มาขลุกอยู่ด้วย ไม่ไปไหน ทำให้
แฟนสาวฝรั่งหน้าแฉล้มคนใหม่ของมันต้องคอยอยู่ใกล้พร้อมบริการกาแฟ
แก้วแล้วแก้วเล่าและขนมนมเนยให้เขา

‘ขนาดฉายาเอ็งดังทั่วเกาะ แฟนชายยังแพ้เสน่ห์ที่ไ้มาดเก็กขมิ้มของเอ็ง
จนได้ เอ้า...เอาไป หนนี้คงได้อย่างที่ต้องการแล้วนะเว้ย’

เพื่อนที่มีอาชีพเป็นช่างแต่ย้ำเสมอว่าตัวเองเป็นศิลปินหย่อนจี้ซึ่ง
เร่งมือทำให้จนเหมือนลงบนฝ่ามือเขา

โคสีเกะนึกถึงเหตุการณ์นั้นขณะลูบจีบปลอมที่อยู่นอก ตอนนั่ง
เครื่องบินมาเมืองนี้เมื่อครวก่อน เขาก็นั่งลูบจีบซึ่งมีแบบและลวดลายเดียว

กันนี้เปียบเลย แต่จี้อันนั้นเป็นของจริง ของเก่าแก่ที่ตกทอดมาตั้งแต่สมัย บรรพบุรุษซึ่งคาดว่าเขาคงทำหล่นหายที่ประเทศบราซิล

ช่างมัน...หายแล้วก็หายไป แต่จี้ที่ห้อยคออันใหม่นี้ยังงะเขาก็จะไม่ยอมถอดออกและคงไม่หายอีกแน่ ก็เพราะว่าทริปนี้มีคุณค่าประคบเขาตลอดนะสิ เขามียิ้มเมื่อนึกถึงความน่ารักของหญิงชราผู้นี้...คุณค่าบังคับเกมอ่อนนวนสารพัด จนในที่สุดเขาก็ต้องพาท่านมาร่วมงานแต่งงานของญาติกา

‘ยากแล้วจริงๆ ไอ้เชื้อหวัดสายพันธุ์ใหม่ เราขึ้นเครื่องบินไปส่งยาหน่อยแล้วกันนะโคจุ’

ท่านพูดอย่างกับว่าเขาคือตัวอะไรสักอย่างที่จะคุ้มกันท่านจากเชื้อโรคนี้ได้ แต่ที่ท่านพูดก็มีเหตุผล บราซิลเป็นหนึ่งในประเทศที่มีคนติดเชื่อเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วที่สุดแห่งหนึ่งในโลกขณะนี้ แต่คุณค่าของเขาก็เหมือนกับคนญี่ปุ่นทั่วไปที่เตรียมการป้องกันปัญหาทุกอย่างเป็นอย่างดี ท่านคิดไว้ซึ่งป้องกันไข้เหลืองแล้วที่ญี่ปุ่นก่อนขอวีซ่าเข้าประเทศบราซิลและซื้อชุดเซตป้องกันไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่สำหรับนักเดินทางมาถึงห้าชุด ซึ่งแต่ละชุดมีตั้งแต่มาสก์ปิดจมูกทั้งชนิดผ้าและกระดาษ ลำลี กระดาษทิชชู แอลกอฮอล์ และเจลล้างมือ ในนั้นยังมีวิตามินและยาบำรุงต่างๆ เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงมีภูมิต้านทานอีกด้วย

‘ถ้าไวรัสเห็นของในกล่องนี้มันคงเผ่นแหละครับ’ เขาอดไม่ได้ที่จะแซวอย่างขำๆ

แต่ตอนนั้นเมื่อมองไปทั่วท่าอากาศยานที่มีผู้คนหลังไหลอย่างกับมดอพยพแบบนี้ เขาก็ลอบมองหญิงชราแล้วมียิ้ม เมื่อเห็นท่านดึงผ้าปิดจมูกให้เข้าที่และตบเบาๆ รอบผ้าผืนนั้นราวกับจะปิดช่องว่างไม่ยอมให้เชื้ออะไรเล็ดลอดเข้าไปได้

“คุณค่าเอากระเป๋ามาแนบไว้กับตัวด้านหน้าะครับ ต้องระวังกันหน่อย”

เขาเตือนญาติผู้ใหญ่เบาๆ ยังจำได้ว่าคราวก่อนเขาโดนล้วงกระเป๋าที่สนามบินนี้แหละ คนพลุกพล่านแบบเดียวกันนี้เลย ดีที่วันนั้นในกระเป๋ากางเกงด้านหลังมีธนบัตรดอลลาร์สหรัฐฯ ไม่กี่เหรียญ ยิ่งนักท่องเที่ยวอย่างเขาโดนคนท้องถื่นจับเหวี่ยงลงบาทวิถีและถูกรถเฉี่ยวชนเพิ่มเข้าไปอีก คนที่มาจากเมืองที่มีความปลอดภัยสูงติดอันดับต้นๆ ของโลกอย่างเขาจึงจับบันทึกลงสมองทันทีว่าเมืองใหญ่ของบราซิลแห่งนี้อันตรายเกินไป

นั่นเป็นสาเหตุหลักที่เขาไม่อยากจะอนุญาตให้อยู่ตากายอยู่ในเมืองที่มีคุณภาพชีวิตแบบนี้

โคลีเกะสะพายกระเป๋าขนาดย่อมพร้อมโอปอล์ให้หญิงชาวพาเดินอย่างรู้ทาง จนมายืนรอคิวที่แถวคนต่างชาติ เขาหรีตา กระตุกมุมปากเมื่อสตรีวัยกลางคนสองคนมาจากไหนไม่รู้เข้ามาแซงคิว...นี่ก็เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างที่ไม่ยึดถือระเบียบปฏิบัติของผู้คนในดินแดนลาตินอเมริกา ยังไม่ทันคิดทำอะไร เขาเห็นคุณย่าสะกิดหลังผู้มาใหม่แล้วเตือนเป็นภาษาอังกฤษ ฝ่ายนั้นหันหน้ามาแล้วบ่นเป็นภาษาละตินยืดยาวขณะหมุนตัวเดินไปด้านหลัง

โคลีเกะโคลงศีรษะเบาๆ เริ่มหงุดหงิดกับทุกอย่าง...สถานที่ ผู้คน รวมไปถึงอากาศ เดือนธันวาคมของที่นี่ทำไม่ร้อนอย่างนี้ ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศไม่ช่วยอะไรเลยเมื่อเทียบกับจำนวนผู้คน เสียงผู้คนพูดคุยรัวลิ้นแข็งแะอยู่รอบกาย เขาใช้เวลาานเกือบสองชั่วโมงกว่าจะฝ่าออกจากสนามบินได้ นี่ก็สงสัยว่าคุณย่าเมื่อเห็นความเหนื่อยล้าบนใบหน้าท่านว่าดวงตายังฉายแววกระตือรือร้นที่จะได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่

เขาจอตลอดเซ็นสัมผัสแล้วโอปอล์บ่าอีกฝ่าย “ผมไปหาอะไรเย็นๆ มาให้คุณย่าดื่มก่อนดีกว่า นั่งเครื่องมาตั้งสิบหกชั่วโมง แล้วยังต้องเสียเวลาที่จุดตรวจคนเข้าเมืองตั้งนานอีก คุณยารอตรงนี่แป๊บนะครับ”

“ไม่เป็นไรโคคุณ ย่าอยากถึงที่พักเร็วๆ มากกว่า เกตตัวสูงๆ ลองมองหาน้องซี ยิ่งกำลังท้องกำลังไส้ ดูซิว่าน้องยืนรออยู่ตรงไหน”

“ก็นัดไว้แถวๆ นี้แหละครับ แต่เอ...”

เขากวาดตามองหาญศกา ญาติผู้น้องรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะมารับ แต่ผู้คนละลานตาจนเขาตาลายแยกไม่ออก ยังไม่เห็นใครที่ใกล้เคียง ญศกาลักนิต

“Bem-vindo ao Brasil! Welcome to Brazil!”

เสียงหวานๆ ลอยมาเข้าหู เขาจึงหันไปตามลัญชาตญาณ แล้วก็ต้องผงะเมื่อหญิงสาวนางหนึ่งเหมือนเซมาเกาะแขนเขาจนจมูกของเขาเกือบชน แก้มนวนั้น เธอหัวเราะคิก เขาทอนหายใจและขมวดคิ้วเมื่อเห็นใบหน้านั้น พับฝ่าลิ...แค่เธอมาเกาะแขนแค่นี้ เขาก็ร้อนรนแล้ว โคลีเกะขยับถอยหลังก้าวหนึ่ง...แล้วนี่เธอไปกินอะไรมานะ พบกันหนนี้ถึงตัวสูงเกือบชนหน้าเขาคราวที่แล้วเธอยังสูงแค่หัวไหล่อยู่เลย

แล้วก็ได้คำตอบ วันนี่มาร์เซียสวมชุดกระโปรงผ้าฝ้ายลายทางฟ้าขาว มีสายรัดจับจีบใต้อกเสริมให้เห็นทรวงอกอวบอ้อมเต็มวัยสาวและสวมรองเท้าส้นเข็มสูงมากนั่นเอง

โคลีเกะชะงัก...นี่เขาสนใจน้องสาวของเจ้ามาร์กัสดังแต่เมื่อไรว่าเจ้าหล่อนสูงต่ำดำขาวสาวเต็มอ้อมหรือไม่

“คราวหน้ากรุณาให้ส้อมให้เสียบก่อนถึงตัวหน่อยจะได้ไหม” เขาบอกเสียบเพื่อเบี่ยงเบนความไขว้เขวของตัวเอง แต่เสียงที่เปล่งออกไปกลับแหบพร่ามากกว่าทรงพลัง และหยุดหงิดยิ่งขึ้นเมื่อคนถูกต่อว่ายังทำตาใสร้องทักทาย

“ยินดีต้อนรับค่ะ” เจ้าหล่อนยิ้มหวาน “ขอโทษค่ะ พอวันนี้ฉันใส่รองเท้าส้นสูงตั้งห้านิ้วนะ”

เธอยังเกาะแขนเขาพลางขยับปลายเท้าไชร้ความสูงของส้นรองเท้าให้ดู โปสท่าราวกับนางแบบ

“ต้องลองให้ชิน กะจะสวมคู่นี้ในวันงานแต่งงานที่มาร์กนะค่ะ แต่พอเห็นพวกคุณ อารามดีใจรีบร้อนไม่ทันระวัง เลยสะดุด เอ้อ...นี่กลัวจะล้มกลางลานต่อหน้าฝูงชนซะแล้ว...” มาร์เซียยังพูดกลัวหัวเราะหน้าระรื่น

“สวัสดิ์ค่ะคุณย่า ขอต้อนรับสู่บราซิลค่ะ คนเยอะไปหน่อย เดินทางไกล เหนื่อยใช้ไหมคะคุณย่า นี่ค่ะ เครื่องดื่มเย็นๆ หนูเอามาฝาก สินค้าของเครื่องอีกเบ เย็นชื่นใจค่ะ”

หญิงสาวผละจากเขาไปเกาะกุมแขนคุณย่าเขาอย่างสนิทสนม พลายยื่นเครื่องดื่มน้ำชาให้ และยื่นกาแฟกระป๋องให้เขา...ผู้หญิงลาตินา นี่ช่างคล่องแคล่วจริงๆ เขาชำเลื่องมองและแอบเบะปากเมื่อเห็นเธอจอละญาติผู้ใหญ่ของเขา

“จันเรารีบไปกันเถอะนะคะ ทางนี้ค่ะ”

“แล้วน้องสาวผมล่ะ”

“เธอรออยู่ในรถค่ะ ช่วงนี้เราสองคนไม่ค่อยได้อยู่บ้านเลย ออกทุกวัน แถมวันนี้ทั้งร้อนทั้งเหนื่อย จันเลยขอร้องกึ่งบังคับให้นั่งรออยู่ในรถ คุณรู้ไหมวันนี้ะคะเราทำตามแผนได้ลุล่วงทุก...อย่างเลย เราไปลองชุดที่ต้องแก้ไหมอีกหน ไปดูข้าวของที่จะใช้ในงาน และก็ไปชิมอาหารและขนมตามเมนูที่...”

“โอเคๆ ผมทราบแล้วว่าคุณกับน้องผมไปมาหลายที่ ทำหลายอย่าง แต่เราไปคุยต่อในรถได้ไหม”

หรือไม่ก็หยุดเจ็ดยาวเสียที...นี่เขาจะหงุดหงิดทำไม รู้แต่ไม่ยอมได้ยินเธอส่งเสียงหวานยาวกว่านี้ เขาอยากละสายตาจากเธอให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ การห้ามเธอพูดคงจะยาก เพราะนี่เป็นคุณลักษณะอีกอย่างของสาวลาตินา ที่พูดจ้อได้ทั้งวัน

“ไปรับคุณย่า”

เขาจูงมือญาติผู้ใหญ่ ขณะที่มาร์เซียประกบท่านอีกข้าง ส่วนสัมภาระทุกอย่างบอดีกักรัดวางโตจัดการแต่แรกแล้ว

“โค่คุง ย่าขอเข้าห้องน้ำก่อนนะ”

เขาพยักหน้า

“หนูไปเป็นเพื่อนค่ะ” สาวเจ้าถิ่นเสนอตัวเสียใส่

“ไม่เป็นไรจะ หนูยืนคุยเป็นเพื่อนโค้เราระหว่างรออย่าดีกว่า”

โค้สิเกะกับมาร์เซียจึงต้องยืนอยู่ตรงนั้น ชายหนุ่มยืนเฝ้ามือล้วง กระเป๋าออกไปอีกทาง พยายามไม่สนใจว่าเธอจะยืนมองทางไหน หรือกำลังทำอะไร

“ถามตรงๆ ทำไมคุณต้องปฏิเสธเรื่องเราเคยเจอกันมาก่อน” อยู่ดีๆ มาร์เซียก็เป็นฝ่ายทำลายความเงียบ

“ก่อนอะไร ตอนไหน” เขายังยืนหันหลังให้เธออยู่เท่าเดิม

“ก่อนเกิดระเบิด ฉันจำได้ว่าเจอคุณ!” หญิงสาวเดินมายืนหยุดอยู่ตรงหน้าเขา

“ฉันผมคงโดนรถเฉี่ยว แล้วหัวกระแทกจนความจำเสื่อมมั้งครับ”

“คุณยืนยันว่าเราไม่เคยพบกันมาก่อน”

“อือฮี้...”

“ไม่เข้าใจว่าคุณจะปฏิเสธทำไม กะอีแค่เราเคยเจอกัน มันเสียหายตรงไหน”

“ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าคุณจะมาคอยถามไ้เรื่องแค่นี้ทุกครั้งที่พบกันทำไม บอกให้ก็ได้เนะ ผมไม่ชอบ! ผมไม่คุ้นกับการตามตื้อของพวกผู้หญิง” คอเขาตั้งตรงและมองเธอด้วยหางตาเหมือนเดิม

“ฉันไม่ได้ตื้อคุณ ฉันไม่ชอบพูดโกหกต่างหาก ก็ได้...แล้วฉันจะทำให้คุณยอมจำนนต่อความจริงนี้ คอยดู”

มาร์เซียไม่ยอมจบก่อนเบี่ยงตัวให้พ้นสายตาเขา

โค้สิเกะพ่นลมหายใจออกทางปากแรงๆ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ต้องหลีกเลียงผู้หญิงคนนี้ให้ได้ ใจวอกแวกพิกลเมื่อมีเธออยู่ใกล้ๆ เขาพยายามหาสาเหตุอยู่เหมือนกัน และก็พบว่าคงเป็นเพราะไบพ่นน้ำวนของเธอที่ตามเป็นมารผจญเวลาเขากกอดพลอตร์กอยู่กับสาว ๆ นั้นกระมังทำให้เขาไม่ชอบหน้า เห็นแล้วพานหงุดหงิดและไม่สะดวกใจที่จะเสวนากับเธอ ตั้งใจแน่วแน่ว่าเสร็จงานแต่งงานบ้าง ของเจ้ามาร์กัสเมื่อไรเขาจะรีบเดินทางกลับฮาวาย

ทันที

เธอไม่ได้วิ่งไปจูบปากเขาดังที่คิดพิเรนทร์เมื่อวันก่อน อารามดีใจที่เห็นเขาปรากฏตัวที่สนามบินทำให้รีบสาวเท้าเดินไปหา จนสะดุดรองเท้าตัวเองและเกือบไปชนจมูกโค้งของเขา วันนั้นเธอเห็นร่างสูงของเขาแต่ไกลก็ใครจะลืมหน้าตาของคนที่มารบกวโนในฝันได้เล่า

หญิงสาวเฝ้าถามตัวเองว่าอะไรในตัวผู้ชายคนนี้ที่ทำให้หัวใจเต้นตึกตักตลอดเวลาที่พบเห็นเขา โอเค เขาหล่อเหลาสดุดตานะใช่ แต่ผู้ชายลาตินฯ ที่หล่อกว่าเขาก็มีตั้งมากมาย ทำไมเหมือนมีอะไรบางอย่างที่ดึงดูดเธอ และเป็นสิ่งพิเศษในตัวผู้ชายคนนี้...ใช่ เขาเป็นคนมีเสน่ห์ อาจเป็นได้ว่าด้วยบุคลิกของหนุ่มจากแดนเอเชียซึ่งผิดแผกจากคนบราซิลที่พบเห็นในเมืองนี้ได้ทั่วไปกระมังที่ทำให้เธอสนใจเขา

เขาไม่ได้มีดวงตากลมโตอย่างคนเชื้อชาติเดียวกันกับเธอ ทว่าตาเรียวยาวคู่นั้นมีสีนิลฉายแววอบอุ่นน่าไว้วางใจ ผิดกับตาคมดุมของพี่ชายเธอ จมูกโค้งเป็นสันไม่คดงุ้มใหญ่โตเยี่ยงจมูกชาวลาตินฯ หรือคนเชื้อสายยุโรป รับกับคิ้วหนาเข้มเป็นเส้นตรง แนวสันกรามไม่มีหวดเคราครีမ်แสดงให้เห็นถึงการเอาใจใส่เรื่องความสะอาดและบุคลิกของตัวเธอเป็นอย่างดี ริมฝีปากบนหยักได้รูปแถมเชิดนิดๆ บ่งบอกถึงความหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี ส่วนริมฝีปากล่างหนาและน้า...มาร์เซียเลียริมฝีปากเมื่อนึกถึงตรงนี้ ไม่... เธอต้องเลิกมองปากเขา!

ครั้นมองต่ำลงมาก็พบไหล่กว้างที่แนบกับเสื้อยืด จินตนาการได้ถึงมัดกล้ามเนื้อและแผงอกบึกบึนภายใต้เสื้อตัวนั้น เมื่อทุกอย่างมารวมอยู่ด้วยกันและพินิจนานๆ ผู้ชายคนนี้มีใบหน้าชวนมองดูสบายตาเป็นอย่างยิ่ง ไข่แล้ว...ยิ่งมอง เธอยิ่งยอมรับว่าเขาเป็นหนุ่มหล่อและมีเสน่ห์ที่ยากจะละลายตาไปได้ง่ายๆ แต่น่าแปลกตรงที่ผู้ชายที่มีใบหน้าดูเป็นมิตรอย่างเขาไม่ลงรอยกับพี่ชายเธอ สารวัตรโฮแบร์โตเคยเล่าว่าโคสีกะกับมาร์กุสเคย

ไว้วางใจกันและกัน เคยร่วมมือกันเพื่อช่วยเหลือญาติกาและมารดาเธอ ตอนโดนลักพาตัวเมื่อสี่ห้าเดือนก่อน...แต่อะไรกันนะที่ทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองแย่งจนจนกันไม่ติดแบบนี้

มาร์กส์ไม่ใช่คนไร้เหตุผล แต่สำหรับโคลีเกะ เธอชักไม่แน่ใจ แค่เขากับเธอเคยพบเจอกันมาก่อน เขายังเอามือล้วงกระเป๋ายืนหลังตรงชี้เก็กตั้งหน้าตั้งตาปฏิเสธเลย...นอนคิดมาหลายคืนแล้วว่าทำยังไงถึงจะทำให้เขายอมรับได้ และในที่สุดมาร์เซียก็พบทางออก คอยดูสิ เธอจะทำให้เขายอมรับในวันนี้ให้ได้ เพราะวันนี้ฤกษ์ดีจะตาย...หญิงสาวเอามือจับคอเสื้ออย่างมาดมั่น

ในงานเลี้ยงแต่งงานของพี่ชายเธอกับญาติพี่น้องของเขา ทุกคนตื่นเต้นและตื่นตันทันใจกับงานมงคล ไม่มีใบหน้าผู้ใดขาดรอยยิ้มเลยแม้แต่คนเดียว หลังจากเสร็จสิ้นพิธีการทั้งหลาย และเธอมีโอกาสดักจกรภารกิจที่ได้รับมอบหมายให้ทำในฐานะเพื่อนเจ้าสาวแล้ว เธอจึงมานั่งดื่มกับญาติและเพื่อนๆ ที่โต๊ะ พวกสาว ๆ หลายคนมองไปที่ฟลอร์ สนใจหนุ่มเอเชียร่างสูงคนนั้น...โคลีเกะสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวและสวมทับด้วยสูทแจ็กเกตสีดำเน้นช่วงไหล่กว้างผึ่งผาย หูกระต่ายสีขาวทำให้เขาดูเท่และสง่างามกว่าเดิม

เขารู้ได้อย่างไรว่าสูทยี่ห้อนี้ทำให้เขาดูดีได้ถึงขนาดนี้ ไม่ได้พูดเกินจริงเลยหากจะบอกว่าถ้าไม่นับเจ้าบ่าว...พี่ชายเธอซึ่งโดดเด่นที่สุดในงานวันนี้แล้ว โคลีเกะเป็นชายหนุ่มที่ดึงดูดสายตาสาว ๆ ได้มากที่สุดของงานเลยทีเดียว โดยเฉพาะบรรดาสาวทั้งโสดและไม่โสด หลายนางเดินมากระซิบถามไถ่เธอว่าเขาคือใคร มาจากไหน ยังโสดใช่ไหม จนเธอทั้งเบื่อและเอียนที่จะตอบคำถามเหล่านั้น ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมต้องหงุดหงิดเวลามีใครมาถามเรื่องเขา

“เขาเป็นญาติผู้ใหญ่ของเจ้าสาว...ก็พี่สะใภ้ฉันนั่นแหละ ทำทางจะเป็นหนุ่มรักสงบ ถือตัว และน่าจะโสดเพราะไม่สวมแหวน ทำงานเป็นจีเอ็มโรงแรมที่ฮาวาย และหนุ่มญี่ปุ่นคนนี้เป็นเกย์หรือเปล่าก็ไม่รู้ ฉันไม่เห็นเขา

สูงลิ้นกับผู้หญิงคนไหน และสำคัญที่สุดก็คือ เขาเกลียดผู้หญิงลาตินฯ อย่างพวกเรา...จบข่าว!”

เป็นประโยคที่เธอบอกสาว ๆ...ญาติห่างๆ ของเธอคนนี้เป็นคนที่ยี่สิบได้แล้วมั้งที่มาสะกิดถาม ไม่รู้เหมือนกันว่าอะไรตลใจให้ตอบไปแบบนั้น...แต่คูลี อีตานีไม่เคยทำอะไรตรงตามคำกล่าวของเธอเลย

ชายหนุ่มที่เธอบอกทุกคนไปว่ารักสงบ หยิ่ง และไม่ชอบสาวลาตินฯ กำลังระริกระริงรำสนุกสนานเฮฮา เต็มรายโยกย้ายสายสะโพกเสียดสีกับผู้หญิงลาตินฯ หลายคนที่ย่อมล่อมขำกายเขาอยู่กลางฟลอร์ในจังหวะเร้าร้อน

“เธอจะเก็บเขาไว้คนเดียวหรือไง แม่ผีเสื้อน้อยมาร์ชีนีว้า ถึงบรรยายสรรพคุณของเขาแบบนั้นนะ ผู้ชายอะไร...ดูตาเรียวๆ คูนั่นของเขาลิ ช่างเป็นมิตร” ญาติสาวคนหนึ่งของเธอทำเสียงเหมือนแพ้อ “แถมหล่อล่ำ น่ารักมากๆ ยิ่งเวลายัมนะมีเสน่ห์ที่สุด ไม่เห็นทว่าเขาจะรังเกียจผู้หญิงลาตินฯ ตรงไหน ดูเขาแยกปึกกระดักกระดากับสาว ๆ ที่นั่นจะตาย”

“เออๆ ฉันคงเข้าใจผิด ผู้หญิงทั้งหมดบนโลกใบนี้ เขาคงจะเกลียดฉันอยู่คนเดียวละมั้ง” เธอหลุดปากทวาดออกไป แล้วได้แต่นั่งหน้าอมนงเขาอย่างไม่สบอารมณ์อยู่ห่างๆ

อีตาหยิ่งซี่เก็กนั้นออกไปวาดลวดลายก็เพลงแล้วนะ...เธอนับนิ้ว สีท่าเพลงรวดเร็ว แล้วเธอเป็นบ้าอะไร ถึงมากอยสังเกตเขาเกือบทุกซอกทุกตอน แม้กระทั่งเมื่อลิบนาทิที่แล้วตอนที่ชายผู้นี้ถูกบรรดาเพื่อนหญิงของมาร์กัสโอบเอาจไปสายสะโพกโยกเอาจอยู่กลางฟลอร์โดยมีแก้วแชมเปญอยู่ในมือ ซึ่งตอนนั้นก็กลายเป็นแก้วเปล่าไปเรียบร้อยแล้ว

เธอคว้ามือเรียกพนักงานให้เข้าไปรับแก้วจากเขาที ไม่อยากให้มีของตกแตกในงานมงคลของพี่ชายเธอในวันนี้ แล้วจึงลุกขึ้นเกือบจะทันทีที่เห็นเขาจุ่มมือสาวสะคราญนางนั้นเดินมาที่โต๊ะญาติๆ ของเขา...ดูเอาเถอะ เขาหน้าระริกระริงยิ้มปากกว้าง เอียงคอเข้าไปใกล้ราวกับกำลังตั้งใจฟังผู้หญิงคนนั้นพูดแข่งกับเสียงดนตรีและทรวดตัวลงนั่ง

“เซญญอร์โคลีเกะ ขอคุยะไรหน้อยล๊ะ” เธอเอ่ยปากทันทีเมื่อหย่อนก้นลงนั่ง รอบๆ โต๊ะนั้นมีหลายคนนั่งอยู่รายล้อม ทั้งคุณย่าของเธอแกรนด์มา...คุณยายของเจ้าสาว นายศุภกิจ...บิดาเจ้าสาวจากเมืองไทยซึ่งมางานนี้พร้อมสามพี่ชายต่างมารดาของเจ้าสาว อันนา...แม่ยายพี่ชายเธอและอัลแบร์โต...อดีตผู้บริหารมือขวาของอีกเบקרึบที่ลาออกไปอยู่สาวายหลังแต่งงานกับอันนา

โคลีเกะหยุดยิ้ม และหันมามองเธออย่างเบื่อหน่าย

“ฉันเพิ่งนึกได้ว่าลืมบอกอะไรคุณไป”

“คุยกัณวันอื่นได้ไหม ตอนนี่เสียงดนตรีดังมาก”

เขาขมวดคิ้ว โบกมือนิดๆ เหมือนรำคาญ

“ฉันไม่ค่อยได้เจอคุณ เลยอยากพูดวันนี้ ฉันตะโกนแข่งเสียงเพลงได้” เธอตะโกนพูดให้ดังขึ้น

“โอเค...ก็ได้ หวังว่ามันคงจะสำคัญนะ”

“ฉันก็ไม่รู้ว่ามันจะสำคัญพอไหม” เธอเหยียดปากยกไหล่เล็กน้อยแล้วถอดสร้อยออกจากคอ กำสายสร้อยไว้ในอุ้งมือและเขย่าเบาๆ จนเห็นจี้สี่เหลี่ยมรูปหยินหยางสามอันทอดเกี่ยวกัน ซึ่งห้อยแกว่งไกวอยู่กลางโต๊ะ “ฉันเก็บสร้อยเส้นนี้พร้อมจี้อันนี้ได้มานานแล้ว ในวันเกิดระเบิดตอนที่เราเจอกัน ฉันรู้ว่ามันเป็นของคุณ และฉันเอามาคืน”

หรือจะเป็นอุปาทาน เธอเห็นสีหน้าของชายหนุ่มเปลี่ยนไป ปากที่เฝ้มตรงเป็นเส้นราวกับยิ้มเหยียดห่อจนเป็นรูปตัวโอ ดวงตาสีนิลที่เคยหริ่มองเธออย่างดูแคลนอยู่เป็นนิตย์พลันเบิกกว้าง

เธอได้ยินเขาคราวเบาๆ เป็นภาษาอังกฤษว่า “ฉิบหายแล้ว...”

แล้วหันไปหน้าคมสันซึ่งเริ่มซีดมองทุกคนรอบโต๊ะอย่างล่อกล่อกในขณะที่สมองของเธอแปลปฏิกิริยาตอบสนองของเขได้ทันที ตอนนี้นางเข้าแล้วละซี...เซญญอร์โคลีเกะ

หญิงสาวสะใจและสุขใจที่เห็นอาการเหวอ...เอ๋อไปเลยของเขาตอนนี้

ทั้งที่ไม่ทราบสาเหตุว่าทำไมเขาถึงต้องทำหน้าที่เหมือนแอบทำความผิดแล้วโดนจับได้ด้วย อยากจะถามต่อด้วยซ้ำว่า...พี่โคที่รัก ไม่ทราบว่าคุณรู้จักมาร์ซีนญาดีพอหรือยังคะ

“นี่ละ สร้อยคุณ ฉันคืนให้ เซญญอร์โคลีเกะ”

ประโยคกระซุกหัวใจดังขึ้นจากสาวหน้าแหล่ที่มายืนโฉบหุ่นเซี่ยะที่โต๊ะกลางงานเลี้ยง แม้จะไม่ใช้เวลามาขึ้นชม แต่มาร์เซี่ยในวันนี้ก็ดูดีมากขึ้นไปอีกในชุดเพื่อนเจ้าสาวสีลาเวนเดอร์เรียบหรูซึ่งเผยรูปร่างอวบอิมสวยงาม

มาร์เซี่ยเรียกชื่อหน้าเขาตามญาติๆ เธอแอนด์อกยีนโพลท่าสวย ยืนแขนกำสร้อยเผยให้เห็นจี้ห้อยอยู่กลางโต๊ะ...ไ้อ้จี้นั่นก็อยากจะโฉบออฟเสียเหลือเกิน แกว่งไกวหมุนให้ทุกคนที่โต๊ะเห็นเหลี่ยมมุมรอบทิศ ช่วยไม่ได้ที่เขาารู้สึกพาลทั้งคนทั้งของ มาร์เซี่ยเองหรือที่เป็นคนเก็บสร้อยได้ ดูสิหน้าเธอตอนนี้สิ เปื้อนรอยยิ้มพราวราวกับกำลังทำตายเขา นี่เธอรู้ความสำคัญของจี้หรือเป็นเรื่องบังเอิญกันแน่

ชายหนุ่มสายเลือดซามูไรเหมือนถูกหมัดน็อกจังๆ จนเพลอ้าปากหวอนั่งงงวย แล้วลัญชาตญาณก็บอกให้เขายกมือขึ้น ยื่นออกไปหมายจะไขว่คว้าสร้อยนั้นจากมือเล็กๆ ของหล่อน แต่เขารู้สึกตัวเสียก่อนจึงชะงักทัน รีบเปลี่ยนเป็นลูบท้ายทอยตัวเองแทน

“คุ...คุณ...พูดเรื่องอะไรไม่ทราบ นี่เป็นเซอร์ไพรส์งานแต่งงานนี่หรือไง” เขาแกล้งปัดๆ...เอว่ะ! งานนี้ลีซังจะถลอกปอกเปิกไปบ้างก็ต้องยอมกันละ!

“แล้วคุณเซอร์ไพรส์ใหม่ละคะ”

ฟังน้ำเสียงยืยวนกวนอารมณ์ของเจ้าหล่อนสิ เขาเห็นใบหน้ายิ้มเยาะสะใจของมาร์กุสลอยเด่นซ้อนดวงหน้าหวานของมาร์เซี่ยอย่างช่วยไม่ได้...พี่น้องคู่นี้เหมือนกันเกินไปหรือเปล่า ทำทางจะไม่มีวันญาติดีกันได้เสียแล้ว

แต่ตอนนั้นเขาจะทำอะไรได้ นอกจากเซย์โนลูกเดียว เขาแก่งย่นหน้าเข้าไป ดูจี้ใกล้ๆ เบิกตาเพ่งมองอย่างจริงจัง แล้วเบะปาก สายหน้าก่อนแอนตัวฟิง พนักเก้าอี้ ยกแขนวางพาดพนักเก้าอี้ซึ่งมีหญิงสาวที่เขาลากออกมาจากพลอร์ เต้นรำแต่ดันจำชื่อไม่ได้นั่งอยู่ มีอวบางบนไหล่หล่อนแล้วดึงให้เอนมาทางเขา ทำเป็นไม่สนใจสิ่งที่มาร์เซียนำเสนอ

“ตกลงไม่ยกได้หรือไง ไอ้สร้อยเส้นนี้ของคุณเนี่ย” มาร์เซียหรีตาถาม ยิ้มเยาะอย่างคนถือไพ่เหนือกว่า

โคลีเกะสายหน้าปฏิเสธ “เฮ้ย! ผมจะเอาทำไม...” บอกเสียงสูงอย่างไม่สนใจ “ก็มันของของคุณ”

“ไม่ใช่ นี่มันของของคุณต่างหาก ฉันเก็บได้ตอนเราเจอกันครั้งแรกไง ที่คุณโดนเป่เป่เหวี่ยง...”

“หยุดๆ!” เขายกมือห้าม “พอ...พอเลยคุณ ไม่ตกลงนะ ไอ้สร้อยแบบนี้่ะผมมีอยู่ที่คอเนี่ย...คุณไม่เห็นหรือไง”

เขาทำหน้ายียวนดึงสร้อยคอเพื่อโชว์ให้ทุกคนเห็น

“เหมือนกันเลย เหมือนๆ...” เสียงฮือฮาเบาๆ จากคนในโต๊ะดังขึ้น

“คุณเลิกล้อเล่นกับผมดีกว่ามาร์เซีย”

“ฉันพูดจริง ไม่เชื่อถามพี่มาร์ก็ได้ พี่ชายฉันยืนยันได้ว่าตอนเกิดระเบิดฉันล้มหัวฟาดสลบไป แต่เมื่อฉันยังกำสร้อยเส้นนี้ไว้แน่นไม่ยอมปล่อยเพราะตั้งใจจะคืนคุณ ถามเขาได้เลย พี่มาร์...พี่...” หญิงสาวหันซ้ายขวามองหาพี่ชายที่ยังยืนแจ่มใสและโดนชวนชนแก้วดื่มฉลองอยู่อีกด้าน

“ผมก็คิดว่าคุณคงจะพูดจริง คือล้มฟาดแล้วสมองกระทบกระเทือน ความจำเลอะเลือนเพื่อคิดไปเองเป็นตุเป็นตะนะซี สร้อยของผม...นี่” เขาสอดนิ้วดันสายหนังสีดำโหว่ “ก็ต้องอยู่กับตัวผม จะไปอยู่ที่คุณได้ยังไง และสร้อยเส้นนี้ผมห้อยคอตั้งแต่ตอนอยู่ฮาวายแล้ว ไซ้ไหมครับคุณย่า”

เขาหันขวับไปหาพยานบุคคล ซึ่งญาติผู้ใหญ่ของเขาก็พยักหน้ายอมรับอย่างงงๆ

“นี่...แม่ผีเสื้อน้อย ฉันว่าเธอคงจำผิวนะ เธอไปหาซื้อสร้อยนี้มาจากที่อื่นแล้วจำสับสนหรือเปล่ามาร์ซินญา จี้แบบนี้ที่ไหนก็มีขาย ฉันว่าเคยเห็นตามบาซาร์ทั่วไปนะ”

ขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์...สาวรุ่นราวคราวเดียวกับมาร์เซียซึ่งเขาพาออกมาจากฟลอร์ช่วยพูด หล่อนเข้าใจเขา

“ไว้สาระ ซอบมาเรียร้องความสนใจเหมือนเคยนะเธอเนะ” หล่อนกลอกตาสายหน้าอย่างระอาใจ “อย่าไปใส่ใจเลยละะ นิ่งพักตั้งนานแล้ว เราไปเดินรำกันต่อเถอะนะคะ เพลงซำๆ โรแมนติกแบบนี้ ฉันไม่อยากจะพลาดที่จะอยู่ในอ้อมแขนคุณละะ เซญญอร์มะอะตะะ” หล่อนเอียงหน้ามากระซิบประโยคสุดท้ายข้างหู แล้วยืดท่อนแขนเขา

มีหรือที่โคลีเกะจะปฏิเสธ เขาริบคว่าทუნชูชีพที่หล่อนโยนมาให้ด้วยการลุกขึ้นยืน เดินออกจากโต๊ะเพื่อไปวาดลวดลายท่ามกลางเสียงดนตรีทันที รู้สึกโล่งใจที่รอดตายในคราวนี้ เมื่อเดินไปได้สามสี่ก้าว เขาก็อดเหลียวกลับไปมองมาร์เซียไม่ได้ แม่จอมจู้ญยืนกอดปากหน้างำหงิก แม้อยู่ห่างก็ยังเห็นว่าหญิงสาวหน้าแดงก่ำ...จะมีอะไร คงโมโหที่เล่นงานเขาไม่ได้แน่เอง

โชคดีเหลือเกินที่เขาทำจู้ญใหม่ทัน เสียตายเหมือนกัน ถ้าเขารู้ว่ามาร์เซียเก็บได้แต่แรกคงเจรจาขอคืนดีๆ แต่ตอนนี้จู้เก้ออันนั้นนอกจากไม่มีประโยชน์ต่อเขาแล้ว ยังจะพาให้เขาชวยไปด้วย...ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นห้ามเพลอยอมรับว่าเป็นเจ้าของเครื่องประดับชิ้นนั้นเด็ดขาด และต่อแต่นี้ก็จงอยู่ห่างจากหญิงสาวสุดอึดึ่มนามว่ามาร์เซียตลอดกาลด้วย จำใส่กะโหลกไว้เลยโคลีเกะ!

หลังจากเสร็จสิ้นภาระหน้าที่ในฐานะเพื่อนเจ้าสาว มาร์เซียร่วมกับแขกเหรื่อและญาติพี่น้องส่งเจ้าบ่าวเจ้าสาวคู่สุดแห่งปีขึ้นรถสปอร์ตหรูสีขาวที่เหล่าเพื่อนเจ้าบ่าวช่วยกันตกแต่งด้วยริบบิ้น ดอกไม้ ลูกโป่ง แยมท้ายด้วยกระป๋องโลหะเปล่าหลายใบผูกติดท้ายรถและมีคำว่า ‘Recém Casados’^๒

ตัวโตแปะอยู่ ทั้งคู่มุ่งไปยังโรงแรมของตระกูลเพื่อพักผ่อน จากนั้นวันรุ่งขึ้น คู่แต่งงานใหม่ก็จะบินไปดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ที่เมืองรีโอเดจาเนโร เขาได้เลี้ยวที่ชายจอมดუของเธอดังทำให้ทะเลชายหาดโคปาคาบานาหวานเย็นจนมดยี้มเป็นแน่ ก็เขาหลงรักและทะนุถนอมมดยี้ม ฟีสะไข้ของเธอจะตายไปจนเธออดจะอิจฉาไม่ได้

แล้วดูตัวเธอเองสิ ในวันที่เปี่ยมสุขของมารดาและพี่ชาย เธอกลับไม่มีอะไรได้ตั้งใจสักอย่าง แม้โฮเบอร์โตจะพยายามดูแลเอาใจอย่างไร เธอก็ไม่รู้สึกละอายใจที่จะรำคาญด้วยซ้ำ หยิบจับอะไรก็ไม่สออารมณ์ไปหมด ยิ่งเห็นสีหน้าระริ่นรีนชื่อบานของโคลีเกะเวลาหยอกล้อกับผู้หญิงอื่นตลอดงานด้วยแล้ว อยากจะรีบให้งานพิธีการและงานเลี้ยงจบๆ ไป เธอจะได้กลับบ้านเสียที

ดังนั้นเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจเธอจึงสั่งให้คนเตรียมรถ และรีบกลับคุกหาสน์ทันที แยกเธอที่เป็นญาติของเจ้าสาว เธอปล่อยให้ฮาอัลแบร์โตกับโคลีเกะช่วยดูแลกันเอาเอง มาร์กัสจะโกรธหรือเปล่าไม่รู้ ก่อนขึ้นรถไปเขาฝากฝังให้เธอดูแลญาติของภรรยาด้วย ตลอดชีวิตเธอไม่เคยผินคำสั่งเขาสักครั้ง แต่วันนี้ต้องขอขาคำสั่งเขากลับหลังเพราะอารมณ์บูดเสียแล้ว

เจ็บใจนัก อุตส่าห์คิดแผนมาดีแล้วเชียว หลงวาดภาพใบหน้าตอนโคลีเกะจํานนต่อหลักฐานต้องยอมรับไว้หลายเวอร์ชัน แต่ทำไมเขากลับลอยนวลไปได้ หรือว่าเธอเข้าใจผิดจริงๆ สร้อยและจี้อันนี้ไม่ใช่ของเขา แค่ว่าบังเอิญตกอยู่แถวนั้นในวันนั้น แต่ถ้ามันบังเอิญ แล้วทำไมลวดลายของจี้ถึงเหมือนกันมากกว่ากับก๊อบปี่กันมาอย่างนี้ และที่เธอคิดถึงเรื่องจี้นี้ได้ก็เพราะวันก่อนเห็นจี้ที่คอเขานั้นแหละ เข้าใจว่ามันเป็นของเขาและเขาชอบลวดลายแบบนี้จริงๆ ถึงได้มีแบบเดียวกันหลายอัน

แล้วทำไมเขาต้องปฏิเสธ...สาบานได้ เธอไม่ได้ตาผาดแน่ ตอนแรก

^๒ Recém Casados = Just Married

เขาดกใจหน้าซีดก่อนจะบอกละล่ำละลักว่าไม่ใช่ฉัน...โอ้ย..ยิ่งคิดยิ่งไม่เข้าใจ

“คนบ้า หว่าเราหัวฟาดพื้นจนสมองเลอะเลือน ยิ่งกะตัวเองสมอง
ตึ๊งนี่ ก็เพราะเป็นคนปากเบาแบบนี้ถึงไม่ถูกกับพี่มาร์ก...” มาร์เซียบนพึมพำ
หงุดหงิด พลันดวงตาฉายประกายวาววับ ยกสองมือเกาะสร้อยออกจาก
ท้ายทอย

“ดี ในเมื่อไม่ใช่ของใคร จะเก็บไว้ทำไมกัน...โธ่ว้าย! ทำไมแะยก
แะเย็นนั้กันนะ”

เธอบนึ่งมำอย่างหัวเสียที่ถอดสร้อยไม่ออก และเมื่อถอดสำเร็จ
อะตรินาลินในกายจึงพุ่งสูง

“นี่แหละ!” หญิงสาวเขี่ยสร้อยและจี้ที่กำไว้สุดแรง เครื่องประดับทั้ง
ชุดลอยหวิวไปไกลกว่าที่คาดคิดและแยกกันคนละทิศละทาง ตกในพงรก
ในพุ่มไม้ตรงไหนก็ไม่รับรู้แล้ว

“ไอ้สร้อยบ้า ไปตายพร้อมเจ้าของเลยไป!” มาร์เซียทำเอวโน้มตัวไป
ข้างหน้าสาปส่งสุดเสียง “แล้วไม่ต้องโผล่มาหาฉันในฝันอีกนะ ทั้งจี้ทั้งคน
ไม่ต้องมา...ดี จบๆ ไป จะได้เลิกคิดถึงอิตาบ้านั้นซะที...”

มาร์เซียควรจะรู้สึกดีที่ปลดปล่อยสิ่งที่เธอคิดว่าเป็น ‘อะไร’ ที่เชื่อม
กับเขาไว้ ทว่าในใจกลับโหวงๆ แปรกๆ ซอบกล เหมือนกำลังทำร้ายตัวเอง
เหมือนมีอะไรสักอย่างเร้นลับซ่อนอยู่

ไม่ได้...เธอควรมุ่งมั่นกับอนาคต ยังมีภารกิจต้องทำ มาร์กุสกำชับ
นักหนาให้ดูแลญาติฯ ของญาติกาอย่างดี นับจากพรุ่งนี้ เธอ อาอัลแบร์โต
และเหล่าบอดี้การ์ดต้องพาคุณย่า แกรนด์มา น้ำอันนา บิดา พี่ๆ ญาติและ
เพื่อนของเจ้าสาวจากญี่ปุ่น ฮาวาย และไทย นับสิบชีวิตทัวร์เมืองเซาเปาลู
หลายวัน และแน่นอนเธอคงต้องเจอกับโคลีเกะอีก พบกันครึ่งหน้าเธอจะ
ไม่ญาติดีด้วยแล้ว ต่างคนต่างอยู่ จะยอมทำหน้าที่ที่พี่ชายมอบหมายให้จบๆ
แล้วรอวันจากลา แยกย้ายกันไป...ซัวนิรันดร์

๓

รัก...ที่ฝากไว้ เมื่อไรมาเอา

เมืองเอะโตะ^๓ ประเทศญี่ปุ่น

เสียงอะอะโวยวายดังอยู่เบื้องหน้า แม้มองจากตรงนี่ยังเห็นฝุ่นลอยฟุ้งทำให้มาเรียเร่งฝีเท้า ทว่าเกะตะหรือเกียะไมญี่ปุ่นที่เธอสวมกลับถ่วงไม่ให้ทำได้ตั้งใจ เมื่อไรเธอถึงจะชินกับการแต่งกายแบบคนพื้นเมืองเสียที่ยังต้องเอาผ้ามาคลุมผมด้วยแล้ว จะผินมองทางไหนก็ลำบาก เวลาเดินจึงได้แต่มองพื้นเท่านั้น ถ้าไม่ติดคำสั่งบิดาที่กำลังบอกว่าห้ามแต่งกายแบบชาวตะวันตกออกนอกบ้านเด็ดขาด เธอคงสวมชุดผ้าลูกไม้กระโปรงยาวทรงสุ่มออกมาแล้ว

“คุณหนูมาเรีย อย่ารีบเจ้าค่ะ ไม่งาม”

สาวใช้ตะโกนตามหลังเมื่อเห็นเธอเร่งฝีเท้า มิโนะคงกลัวเธอล้มคะมำนั่นเอง...ทว่ามาเรียไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย จำอ้าวตามองพื้นดินสลับกับเงาขึ้นมอง ภาพเบื้องหน้าต่างหากที่ดูมีสิ่งน่าตื่นตาตื่นใจรออยู่

^๓ 江戸 ปัจจุบันคือ กรุงโตเกียว

เธอ พี่ชาย และมารดาตามบิดามาอยู่เมืองอะโตะได้เกือบสัปดาห์แล้ว แต่ไม่มีโอกาสออกมาข้างนอกอย่างนี้บ่อยนัก ครอบครัวของเธอเดินทางมาจากเกาะเดะจิมะ^๔ ในอ่าวนางซากิซึ่งอยู่ทางใต้ของประเทศญี่ปุ่น เมืองที่มีชาวฮอลันดาอาศัยอยู่มาก ด้วยนโยบายของโชกุนอิเอะยะสึ ท่านต้นตระกูลโทะซุงะวะ^๕ ผู้ยิ่งใหญ่ต้องการต้านทานอิทธิพลของชาวตะวันตกที่ค้าขายอาวุธปืนทันสมัยและเข้ามาเผยแพร่คริสต์ศาสนา จึงมีนโยบายปิดประเทศ ออกกฎหมายไล่คนต่างชาติทั้งหมดในประเทศออกไป และไม่อนุญาตให้ชาวต่างชาติอื่นใดเข้าดินแดนญี่ปุ่นได้อีก ยกเว้นชาวฮอลันดากลุ่มเล็กๆ แต่ก็จำกัดบริเวณให้อาศัยอยู่ที่เกาะเดะจิมะเท่านั้น และที่นางซากิก็มีพ่อค้าชาวจีนกลุ่มเล็กอาศัยอยู่บ้างเช่นกัน

นับตั้งแต่สมัยโชกุนต้นตระกูล ตามกฎระเบียบแล้ว เด็กและสตรีชาวต่างชาติไม่ได้รับอนุญาตให้เหยียบย่างเข้าสู่เกาะญี่ปุ่น ทว่าผ่านไปสองร้อยกว่าปี รัฐบาลบะซึ^๖ ยุคนี้เริ่มผ่อนปรนกฎระเบียบให้แก่ตัวแทนของบริษัทอีสต์อินเดียมากขึ้น เพราะเห็นประโยชน์จากวิทยาการสมัยใหม่โดยเฉพาะความรู้ทางการแพทย์จากโลกตะวันตก จึงยินยอมให้คณะของมิสเตอร์ฟิลิปป์ ฟรานซ์ ฟอน ซีโบลด์^๗ ซึ่งมีเด็กและสตรีอยู่ที่เดะจิมะได้ บิดาของเธอจึงให้มารดาและเธอออกจากเมืองปัตตาเวีย^๘ ที่พำนักชั่วคราวตามมาอยู่

^๔ 出島 เกาะที่มีรูปร่างเหมือนพัด เป็นที่อยู่อาศัยของชาวฮอลันดาและพ่อค้าจีนสมัยเอโดะ

^๕ 徳川将軍 ต้นศตวรรษที่ ๑๗ เป็นยุคที่โชกุนตั้งตนเป็นใหญ่ ปกครองประเทศตนเอง จักรพรรดิซึ่งเป็นเพียงแค่สัญลักษณ์เท่านั้น โดยมีโชกุน โทะซุงะวะ อิเอะยะสึ เป็นต้นยุค เขารวบรวมญี่ปุ่นเป็นปึกแผ่นหลังจากยุคสงครามกลางเมือง ดำเนินนโยบายปิดประเทศเป็นยุคคักดินา ตระกูลนี้ปกครองญี่ปุ่นยาวนานถึง ๒๖๕ ปี

^๖ 幕府 ชื่อเรียกคณะรัฐบาลโชกุน

^๗ Philipp Franz von Siebold (ค.ศ. ๑๗๙๖-๑๘๖๖) นักฟิลิสิกส์ชาวเยอรมันแต่ไปญี่ปุ่นในนามฮอลันดา โดยนำวิทยาการทางการแพทย์เข้าสู่ญี่ปุ่น ขณะเดียวกันก็สำรวจวิจัยค้นคว้าพืชพันธุ์พื้นเมือง

^๘ ปัจจุบันคือเกาะชวา

ด้วยกันที่ญี่ปุ่น และนับว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อยิ่งกว่าที่หนื่นเธอกับมารดาได้มาเหยียบเยือนอะโตะ เมืองหลวงของรัฐบาลท่านโชกุนซึ่งอยู่ห่างไกลถึงแถบคันโต...ภาคตะวันออกของประเทศ แม้จะเป็นการชั่วคราว

นั่นเป็นเพราะอาชีพของบิดาเธอนั่นเอง เขาเป็นเสมียนอาลักษณ์ของมิสเตอร์ซีโบลด์ซึ่งเดินทางมารายงานตัวที่อะโตะปีละครั้งตามข้อกำหนดของรัฐบาลโชกุน บิดาเธอต้องติดตามเจ้านายเพื่อจดบันทึก และเป็นที่รู้กันว่ามิสเตอร์ซีโบลด์จะนำสินค้าแปลกใหม่ของโลกตะวันตก เช่น ตะเกียงเจ้าพายุ และเครื่องเขียนทันสมัยเช่นกระดาด พู่กัน หมึกมาจำหน่ายระหว่างพำนักระยะที่อะโตะเพื่อบริการไต่เมียว^๙ ซามูไร และข้าราชการที่นี้ได้สะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยมีครอบครัวของเธอดูแลร้านให้ และด้วยมารดาเธอมีความรู้ด้านการรักษาพยาบาล จึงได้รับอนุญาตเป็นกรณีพิเศษให้ติดตามมาได้ เพื่อตรวจสุขภาพของภริยาท่านโชกุนและสตรีฝ่ายใน

แม้การพูดภาษาญี่ปุ่นจะไม่เป็นอุปสรรคสำหรับมารีย์ แต่ก็ยังไม่คล่องแคล่วเท่าบิดาซึ่งใช้ชีวิตที่อะโตะตั้งแต่เด็กหนุ่ม ท่านเดินทางกลับฮอลันดาเพื่อสมรสกับมารดาเธอที่นั่นแล้วย้ายมาอยู่ปัตตาเวีย และกลับมาญี่ปุ่นอีกครั้งตามคำชวนของมิสเตอร์ซีโบลด์ซึ่งต้องมารับตำแหน่งผู้ว่าราชการตัวแทนบริษัทอีสต์อินเดียของรัฐบาลฮอลันดาประจำอะโตะคนใหม่ตั้งแต่หกปีก่อน

มารีย์มาหยุดยืนอยู่หลังวงล้อมที่มีชาวญี่ปุ่นมองอยู่เต็ม

“ซุมิมะเซ็น...ขอโทษค่ะ”

เสียงร้องขอทางเป็นภาษาญี่ปุ่นลำเนียงแปร่งๆ ของเธอทำให้คนมองที่บังอยู่ด้านหน้าหันมามอง เมื่อเห็นรูปลักษณะนิสัยน์ตาว่าเป็นชาวตะวันตกต่างก็ถอยหลบไม่อยากจะอยู่ใกล้ จึงเปิดพื้นที่ให้เธอเข้าดูด้านหน้าได้

^๙ 大名 ขุนพลหรือเจ้าเมืองผู้ครองแคว้นต่างๆ ซึ่งมีเมืองน้อยใหญ่หลายเมืองอยู่ในความดูแลไต่เมียวอยู่ภายใต้การปกครองของโชกุนอีกทอดหนึ่ง

มาเรียกสองมือประสานตรงอก ตาลูกวาวอย่างตื่นตะลึงเมื่อเห็นว่าผู้คนกำลังยืนชูปชบขณะมุงดูอะไรกัน...เบื้องหน้าเธอมีชายหนุ่มสองคนซึ่งดูจากเครื่องแต่งกายชุดฮะชะมะ^{๑๐} สีเข้มสวมทับหลายชั้นและทรงผมฉ่งมะเงะ^{๑๑} ใส่้ำมันหัวเก็บเรียบงามก็รู้ว่าเป็นชนชั้นชามุไร ทั้งคู่นึกหลักมือกำดาบแน่น ต่างคนต่างจ้องมองอีกฝ่ายไม่กะพริบตา

นึกอยากให้มีคาเอล...พี่ชายมายืนข้างๆ ตอนนี้ที่สุด เขาต้องตื่นเต้นเช่นเดียวกับเธอแน่นอน เธอกับเขาเคยเห็นชามุไรบ่อย เพราะเป็นลูกค้ามาซื้อสินค้าที่ร้าน แต่การที่มีชามุไรร่างกำยำมายืนจังก่าเตรียมประดาบพาดฟันกันต่อหน้าแบบนี้ เธอและพี่ชายไม่เคยเห็นมาก่อนแน่นอน ยิ่งในตลาดกลางเมืองอย่างนี้ด้วยแล้วแทบไม่น่าเชื่อ...แต่เธอได้ยินจากบิดาว่าโชกุนท่านนี้ไม่โปรดให้ชามุไรจับดาบโดยไม่จำเป็นมิใช่หรือ

“พวกเขามีเรื่องอะไรกันหรือจ๊ะ” เธออดกระซิบถามผู้ชายที่อยู่ข้างๆ ไม่ได้

หาใครกล้าเสวนากับเธอไม่ จินมโนะวิ่งตามมาทัน หล่อนก้มหลบเอามือยันหัวเข่าอยู่ข้างๆ มาเรียจึงถามคำถามนี้อีกครั้งกับสาวใช้ให้ช่วยสื่อสารแทน

“อ้อ จะมีอะไร...ก็ท่านชามุไรตระกูลมะเอะตะนะซึ^{๑๒} ไปกระซอกไล่ชามุไรบ้านอะริโมะริเข้าถึงเป็นเรื่อง ท่านยืนซื้อของของท่านอยู่ดีๆ แท้ๆ” หญิงสูงวัยนางหนึ่งตอบข้อข้องใจของมิโนะ

“เฮ้ย! ใครว่าละ บ้าเพ็งมาคงไม่ทันเห็น ถ้าท่านซื้อข้าวซื้อของเฉยๆ ก็ไม่เป็นเรื่องหรอก แต่ที่คุณชายแห่งบ้านอะริโมะรินะลวนลามแม่ค้าขาย

^{๑๐} 袴 ชุดกิโมโนผู้ชาย บางครั้งใส่สำหรับเล่นกีฬา

^{๑๑} 丁髷 เป็นทรงผมของชามุไรที่โกนผมด้านหน้าไปจนถึงตรงกลางให้เกลี้ยง ส่วนด้านหลังปล่อยยาวใช้น้ำมันลูบและรวบผูกเป็นหางม้าเล็กแล้วพับเก็บให้ปลายผมอยู่กลางกระหม่อม เพื่อสะดวกในการสวมหมวกออกรบ ผมที่มัดไว้นี้จะช่วยกันไม่ให้ผมวกเลื้อนหลุด ปัจจุบันเป็นทรงผมของนักกีฬาซูโม่

เครื่องประดับต่างหาก ท่านมะเอะตะเข้ามาขวางเลยเป็นเรื่อง” ชายที่อยู่อีกล่าง แอ้งผสมเล่าเป็นฉาก

“แล้วพวกท่านรู้ได้อย่างไรว่าเป็นขามูไรของตระกูลไหน” มิโนะถามคำถามที่มาเรื่อยยากรู้พอดี

“โอ้ อีหนูเอ๊ย...ใครๆ เขาก็รู้จักคนของสองตระกูลนี้ทั้งนั้นแหละ สังเกตดูตราประจำตระกูลสีขาวตรงอก แขนเสื้อ หรือไม่ก็ด้านหลังชุดท่านก็ได้ ท่านประจำอยู่ต่างคุ่มใดเหมือนกัน” แล้วคนพูดก็หันมากระซิบ “นี่ได้ข่าวว่ากำลังแข่งขันกันเพื่อเป็นคนโปรดท่านโชกุนอยู่” แล้วอยู่ดีๆ ก็หยุดเล่า หันมาถาม “หนูต้องเป็นคนต่างถิ่นแน่ ไม่ก็มัวแต่เอาหัวมุดถึงหมักเจ้าเจี้ยวอยู่ละสิ ถึงไม่รู้เรื่องรู้ราว มาจากที่ไหนล่ะ สำเนียงเหมือนทางใต้”

“นางซาก็จะ ฉันตามเจ้านายมาอะโอะ” มิโนะตอบพลางยิ้ม

มาเรียยืนดูสองขามูไรกุมด้ามดาบที่ยังอยู่ในฝัก ต่างมองคุมเชิงกันทั้งสองไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบด้านรูปร่าง แต่ฝ่ายที่หน้าตาดีกว่าดูเหมือนว่าจะกำยำกว่าเล็กน้อย

“คนไหนคือคนตระกูลอะริโมะริจ๊ะ” มาเรียถาม เพราะเธอพูดด้วยสำเนียงแปร่งเกินไปจึงไม่มีใครยอมคุยกับเธอ มาเรียจึงกระซิบให้มิโนะสนทนาแทน

“คนหน้าตาดูกว่านั้นละ คุณชายเล็กของตระกูล ชะมน^{๑๒}ท่านเป็นรูปต้นไม้ตามชื่อตระกูลที่แปลว่าป่า เขาเล่าลือกันว่าท่านอะริโมะริมีนางเล็กๆ ในคุ่มเยอะ” ลุงตอบเมื่อมิโนะถาม

“คนที่กำลังตะโกนด่าคำหยาบทำทนายอยู่ใช่ไหมจ๊ะ” มิโนะถาม

มาเรียไม่รู้เลยว่าขามูไรคนนั้นร้องด่าถ้ามิโนะไม่พูด เสียงที่ได้ยินนั้นกระโชกโฮกฮากและเร็วมากจนเธอจับใจความไม่ทัน แต่ก็พอจะเดาออกจากโทนเสียงและฟังคำหยาบบางคำออก

^{๑๒} 家紋 ตราหรือสัญลักษณ์ประจำตระกูลของชาวญี่ปุ่น

“นั่นแหละ” หญิงวัยกลางคนซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ เป็นฝ่ายให้ข้อมูลบ้าง “ส่วนตระกูลมะเอะตะนะะ เป็นรูปหยินหยางเหมือนหยดน้ำวางเรียงกัน มองไปไกลๆ อาจจะดูยาก แต่ป่านะจำได้ คุณชายเล็กของตระกูลมะเอะตะมา อุดหนุนขนมป้าประจำ แล้วหนูดูหน้าท่านลี ป้าเพิ่งเห็นหน้าเครื่องขีมน่ากลัวของท่านครั้งแรกเอววันนี้แหละ ปกติท่านใจดีจะตาย ท่านไม่ถือตัวว่าเป็นชนชั้นบุชิ^{๑๓}” ป้าซึ่งตอนแรกไม่กล้าคุยกับเธอเฟลตอบ เพราะมัวจ้องอยู่กับภาพตรงหน้า

“ช่วย...ไม่ว่าจะเป็นชาวนาชาวไร่ ช่างฝีมือ พ่อค้า หรือชาวบ้าน ธรรมดาอย่างเราๆ ท่านหักทลายหมด ปกติแค่ซามูไรเดินผ่าน พวกเราก็ตองรีบก้มหน้างูตแล้ว แต่ท่านนี่...ถือว่าเป็นคนหนุ่มที่อารมณ์ดีมีเมตตา” ชายข้างๆ ให้ข้อมูลเสริมบ้าง “และก็คงเพราะชอบช่วยเหลือคนนั้นแหละ ถึงเกิดเรื่องแบบนี้”

“แล้วซามูไรทั้งสองมาจากโตเมียวโหนดหรือจ๊ะ” มาเรียถามบ้าง

“อ้อ...ท่านเทรุโมะโตะแห่งตระกูลอะริโมะริ มาจากแคว้นคามาคูระ^{๑๔}ใกล้ๆ เอะโตะนี่แหละ มาอยู่ก่อนถึงกร่างโง่” ลุงป๋องปากกระซิบ “ส่วนท่านซุนโนะสึเกะแห่งตระกูลมะเอะตะมาจากแคว้นนารา^{๑๕} เมืองหลวงเก่าเหมือนกัน เพิ่งมาได้ไม่กี่เดือนนี่เอง”

“นั่นลี ชาวบ้านแถวตลาดก็ภาวนาว่าเมื่อไหร่คุณชายเทรุโมะโตะจะอยู่ครบสองปีเสียที ท่านจะได้กลับถิ่น” ป้าที่ชายขนมเสริม

^{๑๓} 武士 นักรบ สมัยโทงะวะแบ่งระดับคน 身分制 (มิบุนเซ) เป็น ๔ ชั้น คือ

๑. 武士 (บุชิ) นักรบ หรือ 侍 (ซามูไร) คนไทยคุ้นคำว่า “บุชิโด วิถีแห่งนักรบ”

๒. 職人 (โชะซุนิน) ช่างฝีมือ

๓. 商人 (โชจิน) พ่อค้า หรือ 町人 (โจจิน) ชาวเมือง

๔. 農民 (โนมิน) ชาวไร่ชาวนา อาศัยอยู่ในชนบท

ทั้งสี่ชนชั้นอาศัยอยู่ในเมืองซึ่งสร้างอยู่รอบปราสาทของโตเมียวโนแต่ละแคว้น

^{๑๔} 鎌倉 เมืองหลวงเก่าของญี่ปุ่น ต้นศตวรรษที่ ๑๔

^{๑๕} 奈良 เมืองหลวงเก่าของญี่ปุ่นในศตวรรษที่ ๘

“หมายความว่าอย่างไรหรือจ๊ะ” มาเรียสงสัย

“อ้อ...หนูเป็นต่างชาติคงไม่รู้สินะ ตั้งแต่สมัยท่านโชกุนอิเอะยะสึ ตันตระกูลโชกุนโทะซุงะวะแล้ว ท่านออกกฎหมายให้บรรดาไต่เมียวส่งลูกหลาน หนูมา มาอยู่ที่เอะโตะสองปี และท่านไต่เมียวเจ้าเมืองก็ต้องเดินทางมาเยี่ยม คารวะท่านโชกุนทุกปีเหมือนกัน”

“ส่งมาอยู่ที่นี้เพื่อรับราชการหรือจ๊ะ”

“ถ้าพูดให้หรุก็ใช่ แต่เหตุผลจริงๆ ใครจะกล้าเอ่ยละ” พ่อคำตอบ

“แล้วคุณลุงคุณป้าว่าซามูไรสองท่านนี้จะประดาบกันจริงๆ ไหมจ๊ะ”

ยังไม่ทันที่ใครจะตอบ เสียงร้อง “โอะ!” หนักๆ ลั่นๆ จากทั้งสองฝ่าย เสมือนสัญญาณพร้อมบุกก็ดังขึ้น สองซามูไรต่างย่อเข้าทางขวา วางสองเท้า จิกกับพื้นดินแน่นตามตำแหน่งเตรียมต่อสู้ ขยับตัวชวยเท้าเผชิญหน้ากัน ดาบทั้งสองฟาดฟันทั้งบนและล่างกระทบกันอย่างแรงจนเกิดประกายไฟ พร้อมเสียงเหล็กเนื้อดีฟาดฟันกระทบกันฟังดูน่ากลัว ทั้งคู่ผลัดกันรุกและ รับโดยไม่มีใครเพลี่ยงพล้ำ หลายครั้งที่อีกฝ่ายถอยร่นจนหมู่คนมุงวงแตก เปิดทางให้ทั้งคู่ประดาบอย่างน่าหวาดเสียว

มาเรียได้แต่ยืนเอามือปิดปากไม่กล้าร้องลั่นแอะ ตาจ้องการต่อสู้ด้วย ดาบของจริงเป็นครั้งแรก มันทำให้เธอตื่นเต้นเลือดฉีดพล่านทั่วร่าง ใจเต้น แรง ที่ผ่านมามีเธอเคยเห็นซามูไรยืนจับดาบแต่ในรูปวาดเท่านั้น ของจริง น่ากลัวจนลูกขนพองจนแทบลืมหายใจขนาดนี้เสียหรือ น่าหวาดเสียวยิ่ง เมื่อเห็นแสงวาววับของคมดาบซามูไรที่ว่ากันว่าฟันฉับเดียวตัดกระดูกตัด คอขาดได้ง่ายๆ ช่างแตกต่างจากภาพวาดที่วางขายในร้านเธอลิบลับ

มิโนะสาวใช้ของเธอยืนตัวลั่นอยู่ด้านหลัง หลับตาป้ออย่างหวาดกลัว ก้มหน้าก้มตาชบไหล่เธอ บางคราวก็ชะโงกข้ามไหล่ ลืมตามองลอดนิ้วมือ ที่กางปิดหน้าไว้ พอถึงตอนหวาดเสียวก็ผลุบอยู่ข้างหลังอีก ถ้าบิดามาเห็น มิโนะต้องถูกตัดเบี้ยแน่ เพราะนอกจากจะไม่ออกหน้าปกป้องดูแลแล้ว ยัง ซุกอยู่ข้างหลังเอาตัวเธอเป็นกำบังอีกด้วย ทว่ามาเรียไม่สนใจอะไรทั้งนั้น

เธอยังคงมองชายที่ขาที่ไปตามทิศทางที่ซามูไรทั้งสองเคลื่อนไหวอย่าง
ตาไม่กะพริบ

หลังจากประดาบหลายกระบวนท่า ตอนนี้นี้ทั้งคู่ยืนประจันหน้า กำดาบ
ยื่นสุดแขนจนปลายดาบแตะกัน ต่างฝ่ายต่างขยับขาหลงเชิง พลันทั้งสอง
ต่างกระชับด้ามไว้แน่นแล้วสับเท้าเข้าหากัน เพียงก้าวเดียวดาบต่อดาบก็ไขว้
เหมือนเป็นกันชนจนข้อศอกของทั้งคู่ติดหน้าอก ใบหน้าห่างกันไม่กี่คืบ จ้อง
ตากันอย่างเอาเป็นเอาตายตลอดดาบที่ไขว้ขัดจนปลายดาบทั้งสองตั้งชี้ฟ้าเห็น
เงาควมวาวปลาบ

ทั้งคู่เปล่งเสียงเค้นพลังดังลั่น ดูเหมือนทะรุโมะโตะจะได้เปรียบ
เพราะเป็นฝ่ายได้รุก ทว่าซุนโนะสึเกะขยับถอยหลังเพื่อหลอกต่างหาก เขา
ถอยสองก้าวแล้วเบี่ยงตัว พลิกมือตัวรวดเร็วจนดูแทบไม่ทัน ดาบคมกริบ
เฉือนไหล่ซ้ายของอีกฝ่าย แขนเสื้อกิโมโนขาดจนเห็นเนื้อขาวและเลือดซึม
เป็นแนวยาว ทะรุโมะโตะมีสีหน้าตกใจ เซเซ่ๆ ล้มลงกุมแผลและก้มมอง
รอยคมบาดอย่างหน้าเสีย ซุนโนะสึเกะขยับเข้าหา เอาปลายดาบชี้อีกฝ่าย

“ท่านต้องยอมขอโทษนาง และมอบเบี้ยชดเชยที่ทำให้นางเสียขวัญ”

“ขวัญเวรวิญมน์เสียที่ไหน นางน่าจะยินดีที่บุชชิ...ชนชั้นนักรบอย่างข้า
สนใจ ข้าอุตส่าห์ลดตัวลี้ภัยสาปสูญอยู่กะตะเพื่อสัมผัสเนื้อนิ่มของนาง นาง
น่าจะพอใจด้วยซ้ำ”

“ท่านพูดแบบนี้ออกมาได้อย่างไร เราเป็นชนชั้นปกครอง ไฉนมา
ทำให้ผู้คนหวาดกลัว ขอให้ท่านลุกขึ้นมาขอโทษนางเดี๋ยวนี้ เร็วสิ ไม่อย่าง
พวกชาวบ้านร้านถิ่นที่กำลังมุ่งดูอยู่นี้หรือไร”

ซุนโนะสึเกะลดดาบลง ขยับถอยหนึ่งก้าวเพื่อเปิดทางให้ทะรุโมะโตะ
ลุกขึ้น

“ข้าไม่ขอโทษ!” ทะรุโมะโตะบอกเสียงกร้าว “ไม่เคยมีซามูไรคนไหน
ขอโทษคนชั้นต่ำกว่าหรอก ท่านจะมาบังคับข้าไม่ได้!” แวตบบอกความ
ไม่พอใจชัดเจน พลังกัดฟันใช้ดาบยันพื้นลุกขึ้นยืน

“ถูกผู้ขายนักรบ หากทำผิด ต้องกล้ำรับผิด” ซุนโนะสึเกะเตือนสติ

“ก็ข้ามิได้ทำผิด บอกแล้วไงว่าข้าทำให้นางเคลิบเคลิ้มยินดีต่างหาก คนอย่างนางพวกนี้ ข้าโยนเศษเบี้ยให้ พวกนางก็วิ่งโร่เข้าไปมอบรางวัลให้ข้าคลี ล้วงกิโมโนถึงในคัมของข้าแล้ว” เทรุโมะโตะกล่าววาจาตู่ถูกพลางบ้ายปาก ไปทางสาวน้อยนางหนึ่ง แต่ยั้งจ้องมองซุนโนะสึเกะอย่างเคียดแค้น “ท่าน มะอะตะ ท่านไม่มีสิทธิ์มาตัดสินหรือบังคับข้า ครั้งนี้ท่านเป็นฝ่ายเริ่มหาเรื่อง ก่อน แล้วยังทำข้าบาดเจ็บ เรื่องไม่จบแค่นี้แน่ ข้าจะยื่นเรื่องผ่านสภาโตเมียว ถึงท่านโซคุน” คนบาตเจ็บพลุกขึ้นได้ก็เริ่มขู่

“ท่านกรุณาเขียนเนื้อความให้ถูกต้องด้วยแล้วกัน เล่าเรื่องราวตาม ความเป็นจริง และที่สำคัญ...อย่าใช้ตัวอักษรคันจิ^{๑๖}กับคะนะ^{๑๗}ผิดเหมือน คราวก่อนอีก หรือท่านจะมหาข้าให้ช่วยแก้คำร้องให้ ข้าก็ยินดีนะ”

ซุนโนะสึเกะเก็บดาบเข้าฝัก แต่ยั้งกุมด้ามดาบแน่น

“หน้อย...ถือว่าเป็นเอกด้านอักษรแล้วมาแย่งข้าเหรอ” เทรุโมะโตะ เก็บดาบบ้าง ตาที่จ้องมาเผยแววคั่งแค้นเกลียดชัง “เตรียมรับหนังสือจาก ข้าได้เลย ข้าไม่ยอมให้เรื่องนี้จบง่ายๆ หรือก”

กล่าวจบเทรุโมะโตะก็กุมแขนงใจชนไหลอีกฝ่ายเดินออกไป ขณะที่ซุนโนะสึเกะเบี่ยงตัวเพื่อเดินไปหาหญิงสาวที่นั่งคู่ตัวลั่นซึ่งอยู่ไม่ไกลจาก มาเรียนัก หล่อนคงเป็นแม่ค้าซึ่งถูกขามุไรจอมกร่างคนนั้นลวนลาม

ทันใดนั้นก่อนที่จะใครจะคาดคิด เทรุโมะโตะก็วิ่งกลับมากระแทก ซุนโนะสึเกะจากด้านหลังจนล้มแล้ววิ่งหนีไป ซามุไรผู้กล้าไม่ทันระวังตัวจึง เสียหลักล้ม เสมานมาเรียซึ่งทรงตัวไม่ค่อยดีอยู่แล้วยามยืนอยู่บนเกียะไม้ คู่เล็ก หยิงต่างแดนล้มลงในอ้อมแขนของเขา เธอโน้มหน้าด้วยความเจ็บ

๑๖ 漢字 ตัวอักษรที่ญี่ปุ่นรับมาจากจีน (คัน หมายถึง อัน)

๑๗ カナ ปกติเป็นคำเรียกตัวอักษรญี่ปุ่นทั้งฮิระงานะและคะตะคะนะ แต่ในที่นี้หมายถึงตัวอักษร ภาษาเก๋ม้นโยงะนะ ใช้กากับตัวคันจิอีกที เพื่อช่วยให้อ่านได้ถูกต้อง และบ่งชี้ว่าคำนั้นทำหน้าที่ เป็นประธาน กริยา หรือกรรม

“นี่...มัน...อะไรนะ” มาเรียแบมือให้มิโนะดูจี้ทรงกลมคล้ายเหรียญที่ไม่รู้ว่ามาอยู่ตรงขอบโอปิค^{๑๘๘}ตั้งแต่เมื่อไร

“ตายจริง เหรียญตราประจำตระกูลคะคุณหนูของท่านมะอะอะอะนะเลย รูปหยินหยางสามอันเหมือนตราชะม่นที่เสื้อท่านเลย”

“แล้วมันมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรกัน”

“นั่นสิเจ้าคะ”

มิโนะใช้นิ้วเคาะกะโหลกตัวเอง เหลือบมองขึ้นด้านบนอย่างใช้ความคิด

“รู้แล้ว!” คนพูดตาโตเมื่อนึกออก “เดาว่า...ท่านคงจะร้อยสายห้อยปลอกดาบแน่เลย ปกติจะมีผ้าพันทับอีกชั้น สงสัยจะหลวม ตั้งแต่ประดาบกันแล้ว พอโดนพุงชนล้มเมื่อครู่ คงหลุดติดมาเจ้าคะ”

“โอ...นิ้วข้างไปเกี่ยวเข้าให้สิ แล้วจะทำงานยังไงดีละมิโนะ”

“ก็เก็บไว้เป็นของที่ระลึกสิเจ้าคะคุณหนู พวกเราจะต้องไปหาท่านชามุไรข้างในได้อย่างไร ของแค่นี้ไม่เป็นไรหรอกเจ้าคะ เดี่ยวท่านก็สั่งให้คนทำขึ้นมาใหม่เอง ดีไม่ดีท่านอาจมีหลายอัน ติดประดับดาบทุกเล่มก็ได้ รีบกลับเถอะเจ้าคะ เดี่ยวนายผู้ชายท่านจะเป็นห่วง”

มาเรียพยักหน้า ปล่อยให้มิโนะประคองเธอเดิน หญิงสาวรู้สึกอึดอัดเมื่อจี้ประจำตระกูลของชามุไรผู้นั้นอยู่ในมือ รวากับอุปาทาน ใบหน้าของชามุไรหนุ่มที่ส่งสายตามองเธออย่างท่วงไยแวบขึ้นมา แม้เพียงแวบเดียวแต่ติดตาไม่ลืม

เมื่อมาเรียกลับถึงที่พัก เธอแทบรอพี่ชายกลับมาไม่ไหว สาวน้อยเล่าเหตุการณ์ระทึกขวัญให้พี่ชายของเธอฟังอย่างตื่นเต้น มิคาเอลบ่นอิจฉาน้องสาวที่ได้เห็นการประดาบจริงๆ ของชามุไรซึ่งทั้งคู่เคยเห็นแต่ในรูปวาด มาเรียค้นรูปในร้านมาดูและอธิบายอย่างออกรสชาติ ทั้งหยอกล้อและเกทับ

^{๑๘๘} * ผ้าคาดเอวของชุดกิโมโน

พี่ชาย เสียงหัวเราะปนเสียงสนทนาของทั้งสองดังลั่นจนบิดาเดินมาใกล้ๆ ก็ยังไม่มีใครรู้ตัว

“ดาบคาตานะคมมากเลยสินะ คิดว่าฟันที่เดียวขาดสองท่อนได้เลย หรือเปล่า”

“หุ่ย...ที่สุดของที่...”

เสียงหวานขาดหายไป เมื่อคนตอบรู้ว่าเสียงที่ถามไม่ได้ออกมาจากปากพี่ชาย แม้โทนเสียงคล้ายกันมาก แต่ฟังดูก็รู้ว่าเป็นเสียงของใครสักคนที่อาวุโสกว่า และคนคนนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจาก...

“ป๊า!” มาเรียอุทานอย่างตกตะลึงเมื่อเห็นบิดายืนกอดอกมอง

“นี่ไปชนมาขนาดนี้เลยหรือมาเรีย ที่นี่อะโอะนะ ไม่ใช่นางาซากิ พวกเราจะไปเดินเที่ยวเล่นโน่นนี่เหมือนเดิมไม่ได้ ถึงเราจะมีลูกค้าเป็นคนใหญ่คนโตก็เถอะ แต่เดินทางเข้าไปในเมือง ไปเที่ยวตลาดแบบนั้นมันอันตราย”

“แต่ลูกสวมชุดยูกะตะ เกล้ามมมีผ้าคลุมปิดมิดชิดให้กลมกลืน ไม่มีใครสังเกตเห็นหรอกค่ะ”

“สี่ตาลูกนะเด่นแปลกกว่าคนอื่นอยู่แล้ว ลูกก็รู้ ที่อะโอะนะไม่มีหญิงต่างชาติอื่นใดนอกจากคณะเรา พ่อขอร้องและสั่งห้าม ไม่ให้ลูกแอบหนีออกไปในเขตเมืองอย่างนี้อีก ถ้าจะไปต้องไปกับพ่อหรือแม่เท่านั้น ถ้าดิฉันฟังพ่อจะส่งกลับไปอยู่กับญาติที่นางาซากิไม่กี่ปัตตาเวีย หรือไม่ก็ส่งกลับฮอลันดาไปเลย...ให้ลูกกลับคนเดียวด้วย แล้วจะเรียกมิโนะมาลงโทษ”

“ขอโทษค่ะป๊า อย่าลงโทษมิโนะ และอย่าโกรธลูกเลยนะคะ” เธอวิ่งไปเกาะแขนพาลงอดอ้อน “นะ...นะ...คราวหน้าคราวหลังลูกจะไม่ไปไหนตามลำพังอีก”

“ดี” ไปกับมิกาเอลสองคนก็ไม่ได้ เข้าใจไหม ชาวอะโอะนะไม่ชอบคนตะวันตกลูกก็รู้ เขาให้เราอยู่เป็นที่ชั่วคราว เราอยู่แถวๆ นี้ได้ แต่ห้ามเข้าไปเล่นพ่นไฟในเมือง”

“ค่ะ” มาเรียรับคำสั่งเสียงอ่อย

“ลูกชายของร้านก็พบเจอผู้คนอยู่แล้ว ไม่ต้องออกไปผจญภัยข้างนอกหรือลูก เชื่อพ่อนะ”

บิดาของเธอพูดไว้ไม่ผิดเลย วันหนึ่งๆ เธอพบผู้คนมากมาย ล้วนแล้วแต่เป็นชนชั้นสูงทั้งสิ้น ด้วยสินค้าในร้านคนที่มีการศึกษาเท่านั้นถึงจะใช้สอยและเป็นของนำเข้า แปลกใหม่หาไม่ได้ตามร้านทั่วไป แม้ราคาสูง แต่สินค้าก็เยี่ยมไปด้วยคุณภาพ ชีวิตที่ได้พบและต้อนรับลูกค้ามากหน้าหลายตาก็ก็นำมาทำให้เธอเบื่อนักหรือ

แล้วชีวิตที่น่าตื่นตาตื่นใจจนยากจะลืมเลือนก็คืบคลานมาหาเธอในเช้าวันหนึ่ง วันที่เธออยู่เฝ้าร้านคนเดียว บิดาและมิกาเอลออกไปส่งของที่คุ้มไโดเมียวในเมือง ส่วนมารดาติดตามไปตรวจสุขภาพและแนะนำเครื่องสำอาง ทั้งเครื่องหอมชนิดใหม่ให้แก่บรรดาภริยาฝ่ายใน ร้านขายของเล็กๆ แห่งนี้จึงมีโอกาสด้อนรับบุคคลที่เธอไม่เคยคาดคิด

“อิริสโซมาสะ”

มารียากล่าวต้อนรับเป็นนิสัยตามธรรมเนียมของพ่อค้าแม่ขายชาวญี่ปุ่น เมื่อเห็นโนะเรน^{๑๙} ผ้า幔ที่ติดตรงประตูทางเข้าร้านขยับไหว และเมื่อเห็นแขกผู้นั้นเต็มตาเธอก็เหมือนถูกแช่แข็ง ชายร่างกำยำสวมชุดฮะมะมะสวมทับด้วยเสื้อนอกซาโมไระ ทรงผมฉงมะเงะของเขาขบับใบหน้าคมสันสมชายญี่ปุ่นให้เด่นขึ้น

มะอะดะ ซุนโนะสึเกะ วีรบุรุษที่เธอเห็นเขาประลองดาบวันนั้นนั่นเอง เขากำลังยืนอยู่ตรงหน้าเธอ เพียงแค่นี้หัวใจเธอก็เต้นเร็วขึ้น

“ได้ยินว่าที่นี่มีกระดาศกับหมึกชนิดใหม่เข้ามา ช่วยนำมาให้ดูหน่อยได้ไหม”

มารียมองปากได้รูปของเขาขยับเอ่ยเสียงทุ้มนุ่มสุภาพออกมาอย่าง

^{๑๙} のれん ผ้า幔ชิ้นเดียวหรือผ่ากลางเป็นสองชิ้น ติดไว้หน้าประตูบ้านหรือร้าน

เพลิตเพลิน จนเขาโบกมือผ่านตรงหน้าและเรียก เธอจึงรู้ตัว

“ค...คะ...คะ...ท่านว่าอะไรนะเจ้าคะ”

ซามูไรหนุ่มถอนหายใจยาว “ค่อนข้างช้า ช้านึกว่าเจ้าไม่เข้าใจภาษาอะโตะเสียอีก ถ้าเป็นอย่างนั้นข้าคงต้องเดินกลับไป”

“ขอโทษ ข้ามัวแต่นึกอะไรเพลินไปหน่อย ท่านจะรับอะไรนะเจ้าคะ”

“ข้าได้ยินว่าที่นี่มีกระดาดและหมึกชนิดใหม่เข้ามา ได้ข่าวว่ามีหมึกที่ไม่ต้องฝนกับน้ำใช้ใหม่”

“อ้อ เป็นหมึกในขวด ท่านไม่ต้องใช้หมึกแห้งฝนกับน้ำให้เสียเวลาอีกต่อไปแล้วเจ้าคะ”

“แต่ข้าเคยลองใช้สินค้านี้หลายๆ กันจากเมืองจีน พอใช้ปลายพู่กันจุ่มแล้วเขียน หมึกซึมตัวอักษรแตก ไม่สวยเลย ข้าขอดูสินค้านี้ของเจ้าและลองเขียนได้ไหม”

“ได้สิเจ้าคะ กรุณารอสักครู่ ข้าจะไปหยิบของมาให้ท่านลอง”

มาเรียตื่นตื่นดีใจอย่างบอกไม่ถูกจนอยากจะกรี๊ดร้องออกมาดังๆ เธออยากให้มิคาเอลอยู่ที่นั่นด้วย น่าสงสาร พี่ชายเธอไม่มีดวงแบบนี้เลยสักครั้ง

ท่าทางซามูไรหนุ่มคงจะจำเธอไม่ได้...ก็น่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะวันนี้เธอปล่อยผมยาวและสวมชุดกระโปรงแบบชาวตะวันตกยามอยู่บ้านหรืออยู่ร้าน ชุดกิโมโนเดินเหินลำบากไม่คล่องตัว เธอจึงไม่ชอบสวมใส่ แถมกว่าจะแต่งชุดเสร็จ เธอต้องใช้เวลาเกือบชั่วโมงทุกทีหากไม่มีมิโนะช่วย

มาเรียกระวีกระวาดหยิบสินค้านั้นมาให้เธอลองขีดเขียน เธอมองเขาเพลินที่เห็นเขามีความสุขขณะทดลองใช้สินค้านั้น แม้เธอจะไม่เก่งในการเขียนอักษรญี่ปุ่น แต่ก็พอจะมองออกว่าเขาเป็นคนที่เขียนโชะโด^{๒๐} ซึ่งก็คือการเขียนตัวอักษรด้วยพู่กันได้สวย จึงเอ่ยชม

^{๒๐} 書道 หรือ calligraphy การเขียนอักษรด้วยพู่กัน ได้รับอิทธิพลมาจากจีน

“เจ้ารู้จักการเขียนพู่กันแบบโชะโดด้วยรี”

“ค้าขายเครื่องเขียนก็ต้องรู้ไว้บ้างเจ้าคะ” เธอยิ้มกว้าง

“เจ้ามีหมึกแท่งใหม่ เขียนด้วยหมึกขวดของร้านเจ้านี่สวยใช้ได้ก็จริง แต่ข้าไม่ชิน”

“มีลิเจ้าคะ หมึกแท่งของเราก็ดีไม่แพ้ที่อื่นเช่นกัน ท่านซีโบลด์นายของพ่อข้านำวิทยากรแบบตะวันตกของเราผสมกับสูตรของนายช่างชาวจีนผลิตหมึกสูตรนี้ออกมา ท่านลองดูสิเจ้าคะ ราคาก็ไม่แพง”

ซามูไรหนุ่มยิ้มให้ ขณะหยิบหมึกแท่งและแท่นฝนอันใหม่ที่เธอเตรียมให้ มาเรียบมองเขาเห็นว่าเปลืองเบ้าเพียงเล็กน้อย แล้วค่อยๆ ฝนแท่งหมึกขึ้นลงช้าๆ อย่างใจเย็น

“ข้าไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมท่านต้องมาเสียเวลาลงเวลาฝนหมึกทั้งๆ ที่มีหมึกน้ำพร้อมใช้ในขวดอยู่แล้ว”

“เจ้าขายสินค้าพวกนี้ก็ควรรู้ไว้ การฝนแท่งหมึกถือเป็นการทำสมาธิอย่างหนึ่ง เราใช้เวลาฝนมันช้าๆ ทีละนิดๆ เพื่อชำระจิตใจให้สงบก่อนจะเริ่มทำอะไร เมื่อมีสมาธิงานก็จะออกมาดี นั่นเป็นเหตุผลให้ข้าชอบหมึกแท่ง เพราะเขียนได้งามดังใจมากกว่า” เขายับมือฝนหมึกอย่างช้าๆ ขณะอธิบายด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

ซามูไรหนุ่มใช้เวลาอยู่ในร้านเธอเกือบชั่วโมง ทดลองสินค้าจนพอใจแล้วตัดสินใจซื้อหมึกแท่ง พู่กัน และกระดาษไปหลายแผ่น

“ท่านดูมีความสุขกับการจับพู่กันมากกว่าจับดาบนะเจ้าคะ” เธอพูดขณะกำลังห่อสินค้า เมื่อเงยหน้าจึงเห็นเขานิ่งพินิจมองอย่างสงสัย “ข้าเห็นท่านประดาบในตลาดวันก่อนนะเจ้าคะ”

ชายหนุ่มเลิกคิ้วพยักหน้าเล็กน้อย อย่างเข้าใจ วางเงินแล้วขยับตัวจะออกไป

“เดี๋ยวเจ้าคะ กรุณาออดรอนี้สักครู่ ข้ามีของจะคืนท่าน” มาเรียวิงปฐิตกลับเข้าไปหลังร้าน เมื่อกลับออกมา เธอกำของอย่างหนึ่งยื่นให้เขา “ท่าน

คงจำไม่ได้ว่าเราเคยเจอกันแล้ว วันนั้นข้าสวมกิโมโน ต้องขอโทษด้วยที่ข้าเพ่งนึกได้ วันนั้นท่านถูกซามูไรคู่ปรับชนเชลล์มาทับ แล้วสิ่งนี้ก็หลุดติดอยู่ที่โอบิของข้า เอ้า...ท่านแบมือรับคืนไปสิ”

ซามูไรหนุ่มขมวดคิ้วเหมือนไม่เข้าใจ เธอจึงแบให้เขาเห็นของในมือ ยิ้มละไม และคิดว่าเขาน่าจะพอใจที่ได้ของคืน ทว่าเธอกลับเห็นเขาตกใจสุดขีดจนหน้าซีดเผือด นอกจากไม่หยิบของจากมือเธอแล้ว เขายังรวบข้าวของที่สิ่งซื้อแล้วรีบหมุนตัวผละหนีออกจากร้านไปจนโนะเรนหน้าร้านปลิว

“ท่าน...ท่านเจ้าคะ” เธอตะโกนร้องเรียก “เดี๋ยวค่ะ...”

เธอพยายามวิ่งตามไปแต่ขากลับแข็งไม่ยอมขยับ

“อ้อ...อะ...อ้อ...รอ...เดี๋ยว...” เธอพยายามเปล่งเสียง แต่มันช่างออกมาอย่างยากเย็นเหลือเกิน รู้สึกร่างหนักอึ้งราวกับโดนอะไรทับ เธอพยายามบิดตัวโดยแรง แล้วในที่สุดก็หลุดพ้นจากสิ่งนั้นได้

หญิงสาวลืมหูลงในความมืด ถอนหายใจยาวอย่างเหนื่อยอ่อน

ฝัน...เธอฝันอีกแล้ว หลังจากไม่ฝันเกี่ยวกับญี่ปุ่นมานานมากแล้ว คราวนี้เธอฝันถึงเหตุการณ์ย้อนอดีตไปไกลมากทีเดียว ผู้คนแต่งกายประหลาด แถมเธอก็เข้าใจภาษาญี่ปุ่นยุคเก่านั้นอีก ถ้าเล่าให้มาร์กุสฟังว่าเธอพูดภาษาของภรรยาเขาได้ พี่ชายเธอคงฆ่าตาย ภาษาญี่ปุ่นสมัยอะโอะโอะอะ อะ...ไม่ใช่มั้ง อะ...อะโอะโอะ ถ้าเธอจำไม่ผิด ในฝันเธอได้ยินคำนั้น อะโอะโอะนี่มันยุคไหนกัน เธอไม่ใคร่สนใจประวัติศาสตร์ของชาติไหนเสียด้วย

มาร์เซียค่อยๆ ปรับสายตาให้ชินกับความมืด จากนั้นเปิดไฟที่หัวเตียง ดูนานาฬิกาแล้วก็ต้องถอนหายใจ...อีกหลายชั่วโมงกว่าจะเข้า หญิงสาวตัดสินใจลงจากเตียงเดินไปห้องน้ำ

หลังเสร็จธุระหญิงสาวหมุนก๊อกน้ำที่อ่างล้างหน้า วัคน้ำเย็นที่ไหลจากก๊อกขึ้นลู่บนหน้าสองสามทีเพื่อล้างหน้าล้างตาและล้างความมึนงงออกให้หมด แล้วมองใบหน้าที่ตัวเองที่ฉายบนกระจก...ไม่มีส่วนไหนเหมือนกับใบหน้าที่ของ

หญิงสาวในฝันเลยสักนิด ผู้หญิงในฝันที่ชื่อมาเรียแม่ไม่เหมือนกับเธอ แต่กลับรู้สึกราวกับว่าเธอคือผู้หญิงคนนั้น

ซามูไรผู้นั้นเธอไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน แต่สังหรณ์ลึกๆ ว่าเขาคือใคร

ไม่มีอะไรในฝันที่เธอเคยเห็น รู้จัก หรือเคยสัมผัสมาก่อน ยกเว้นสิ่งเดียวเท่านั้นคือ จีโบราณ ที่เธอเขวี้ยงทิ้งไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมาของเธอ

“ประสาธ คงคิดเรื่องจีมากจนเก็บมาฝันเป็นเรื่องเป็นราวแบบนี้” มาร์เซียสรุปกับตนเองพลางถอนหายใจ “ประหลาดจัง นอกจากจีแล้ว ในฝันยังเหมือนกันอยู่อีกอย่าง ผู้ชายสองคนที่ไม่อยากได้ของคืน คนหนึ่งหน้าซีด แถมปฏิเสธเสียงแข็งว่าไม่ใช่ อีกคนยิงแล้วใหญ่ วิ่งหนีไปเลย พวกผู้ชายญี่ปุ่นนี่เขาเป็นอะไรของเขากันนะ ของของตัวเองแท้ๆ ไม่อยากได้คืนหรือไปแปลกจัง...เฮ้อ...ปวดสมอง”

มาร์เซียทอดถอนใจ สายหน้าอย่างไม่เข้าใจ

“ทำไมต้องมาฝันประหลาดๆ ย้อนยุคแบบนี้ด้วยนะ โอ้ย...ฉันจะเป็นบ้าไหมเนี่ย” เธอพิมพ์าคนเดียวอย่างหัวเสีย “ช่างหัวใครมันปะไร พรุ่งนี้มึงานต้องทำอีกเยอะ กลับไปนอนต่อดีกว่า”

หญิงสาวหยิบผ้าขนหนูผืนนุ่มซับหยดน้ำบนใบหน้าจนแห้ง เดินกลับไปเตียง ปิดไฟ แล้วทิ้งตัวลงนอนแผ่หลาบนพูกนุ่ม ลืมตามองเพดาน ครุ่นคิดว่าเธอจะเล่าฝันประหลาดนี้ให้ใครฟังดี ไม่เล่าก็ได้ มันค้างคาใจเหลือเกิน คนที่เธอควรคุยด้วยต้องเป็นคนญี่ปุ่น

โศสึเกะ...หิ! ไม่เอาเด็ดขาด เดี่ยวเขาหาว่าเธอเพ้อ ฝันเพื่อง ประสาธ เลื่อมอีก

ญศกา...ใช่แล้ว พี่สะใภ้อาจช่วยเธอได้ แต่หล่อนไม่อยู่เขาเปาลู ตอนนี่นี้ จะให้รอถือใจรอไม่ไหวเสียด้วย

ใครดีนี่...มาเรียนนอนกอดอก เอานิ้วเคาะแขน กัดริมฝีปากครุ่นคิด
คุณย่า!

บิงโก!

ใช่แล้ว ท่านเป็นคนที่อยู่ประเทศญี่ปุ่นนานกว่าใครทั้งหมด ย่อมต้อง
รู้ประวัติศาสตร์ยุคนั้นแน่ คำถามที่เธออยากถามที่สุดคือ จักรพรรดิจักรพรรดินี
มีความหมายอะไร และทำไมผู้ชายญี่ปุ่นเห็นจักรพรรดิจักรพรรดินีตัวเองถึง
ต้องตกใจหน้าซีด ปฏิเสธ

มาร์เซียยิ้มออกเมื่อไขปริศนาในใจได้สำเร็จ และพรุ่งนี้เธอจะขอร้อง
ให้คุณย่าช่วยไขปริศนาในฝันให้เธอ

หญิงสาวกลิ้งตัวไปคว่ำหมอนข้างมากอด และหลับตาพริ้มอย่าง
สบายใจ